

Luceaiaurul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Proletari din toate țările, uniți-vă!

AN NOU

Un an nou, o nouă etapă în ascendența noastră economică și socială, o nouă treaptă, o nouă altitudine în destinația sub semnul unei epoci în care dovădele de inimă și conștiință sint cele ale faptelor, ale angajării, ale răspunderii și, în acest chip, ale deplinei noastre identități. Un arc viu de pod este: țara de la inimă la inimă, un arc viu de pod este pământul și de la generație la generație și timpul, ca și istoria, nădejde, frământările și împlinirile ei fac viața înaltă și densă a tuturor. Este acesta sentimentul și este trănicia, dorința cu care am trecut și trecem mai departe spre noi insine, dintr-o perspectivă care se arată benefică și ridică pe terenul certitudinilor, al orizontului cel mai bine gândit și asumat, temeliile unor viitoare și necesare împliniri. Știind că nu e ușor, că nu e lesne și nici simplu acest lucru, cum tot așa nu a fost și nici până acum. Forta realității materiei inconjurătoare ca și aceea a realității propriului nostru edificiu de conștiință și ca suprem argument și ne placează în relație directă, omniprezentă, cu viitorul. Mesajul secretarului general al partidului, președintelui Republicii, rămâne și trezeste în acest sens un înflăcărat și puternic ecou. Incepem anul 1986 — primul an al celui de al 8-lea cincinal — cu un program cuceritor și de mare perspectivă care va asigura intrarea României într-o etapă nouă de dezvoltare, trecerea de la stadiul de țară în curs de dezvoltare la cel de țară mediu dezvoltată.

O optimă și cuprinzătoare deschidere asupra sarcinilor și obiectivelor pe care le avem de împlinit în acest an, după cum bine se știe, Congresul al XIII-lea al partidului. În centrul de gravitație al marelui forum comunist — al simplității în erozologia de mari și hotărâtoare evenimentelor politice noastre interne și internaționale — face deosebire și spiritul și amplitudinea epocii noastre contemporane — stă înțelegerea noastră

existență de azi și de mâine, stă țara re-valorizată din rădăcini și pulsată la tesăsiunea și în climatul unei adevărate renașteri naționale. Socialismul a dat enorm poporului român iar opțiunea sa e definitivă, timpul a confirmat și confirmă, mai ales, propriile noastre biografii, salutul enorm produs în condiții umane, imperative noi aduce acest an care-i și debutul unui nou cincinal și linii noi de legătură întinde el către toți ceea ce așteptăm de la noi precum și către tot ceea ce vrem și simțim hotărâți să realizăm din perspectiva sfârșitului de secol. Intrăm în anul 1986 cu hotărârea fermă de a face totul pentru perfecționarea activității de conducere și organizare a tuturor sectoarelor vieții economice și sociale, pentru ridicarea spiritului revoluționar, de răspundere, ordine și disciplină în toate domeniile, în vederea realizării în cele mai bune condiții a hotărârilor Congresului al XIII-lea, care asigură mersul ferm înainte, pe calea împlinirii visului de aur al omenirii — comunismul — pe pământul României, bunăstarea și fericirea întregului popor, întărirea continuă a independenței și suveranității patrii noastre socialiste.

am pornit la un drum lung odios și dificil, acum îl ridicăm calitativ pe segmentul lui de orizont care se rezimă pe o experiență intensă, aceea a consensului național. Unitatea și spiritul indisolubil al acestuia fac orizontul de gândire și acțiune în numele unui scop nobil, înalt. Aceasta a fost și aceasta este și tradiționala festivitate de Anul Nou, țara, prin copii și tinerii săi, a urat secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, din multe femei române, sensibilitate și gingășie, adică iubire de neam, de țară, inteligentă, tenacitate, putere creatoare.

Tovarășa Elena Ceaușescu a participat cu toată ființa la marile bătălii de clasă, la lupta antifascistă, la revoluția de eliberare socială și națională a patriei, participând cu toată făptura pentru salvarea, apărarea și instaurarea unei păcii durabile pe planeta noastră, iar rolul său ca personalitate proeminentă a științei românești, a cărei valoare este recunoscută de prestigioase foruri științifice din lume, vine să pună în lumină marele său aport în condițiile pe care Partidul Comunist Român le-a creat în anii victoriei socialiste, pentru afirmarea femeii în toate domeniile vieții și muncii sociale.

Tovarășa de viață a inegalabilului revoluționar și înflăcăratului patriot, vizionar conducător al Partidului și al Țării, tovarășa Elena Ceaușescu îi stă alături cu mare vrednicie, putere de muncă și fervoare. Trăim în prezența unui cuplu istoric, a cărui existență se confundă cu destinele țării, animat de cele mai nobile idealuri ale revoluției și având tel suprem prosperitatea și înflorirea patriei, fortificarea demnității, independenței și suveranității.

Cu acest solemn prilej, îi urăm din toată inima primii femei a țării ani mulți, cu sănătate și bucurie, în durata eternității.

Virgil Teodorescu

tutor, pentru că totul este o zestre către urmaș. Acum, la sfârșit și început de an, la confluența de etape și de programe, într-o consecvență de altitudine și o unitate de crez impresionantă.

Este în firea noastră să trăim sărbătorile celor ce exponențial ne exprimă și să-i omagiem. Pentru merite de lăptă și muncă, pentru merite care fac viața pe cât se poate mai bună și mai dreaptă. Omagiem astfel ziua de naștere a tovarășei academicienei doctor inginer Elena Ceaușescu, om politic și savant de renume mondial. Impactul științei, al cercetării științifice și tehnice în viața economică și socială a patriei și aplicarea noului, spiritul de creativitate devenit și înțeles ca normă a mersului nostru înainte îl datorază mult. Invățămintul, cultura și știința figurează la loc central în programul partidului și a milita, a lucrărilor și creației în acest sens și cu un asemenea scop, în folosul patriei și al viitorului ei reprezintă nu numai o vocație ci și cauza unui nobil devotament. Noua etapă de dezvoltare economică și socială a țării noastre, dintr-o viziune amplă și o conducere unitară, iar garanția împlinirii unui asemenea program îl constituie demnarea tovarășei Elena Ceaușescu în fruntea Consiliului Național al Științei și Invățămintului.

Oamenii de știință și pacea constituie un alt organism ale cărui prerogative le deține și în acest fel avem o imagine ca și o înaltă conștiință de sine a omului politic și savantului puternic ancorat în problemele contemporaneității și cu o conduită care vine de responsabilitate însăși în fața și pe potrivă umanității epocii în care trăim.

Lucafăru

Continuare în pag. a 7-s

„Incepem anul 1986 — primul an al celui de-al 8-lea cincinal — cu un program cuceritor și de mare perspectivă, care va asigura intrarea României într-o etapă nouă de dezvoltare, trecerea de la stadiul de țară în curs de dezvoltare la cel de țară mediu dezvoltată.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Din toată inima

Intrăm în anul 1986 cu fruntea sus, cu deplină încredere în puterile noastre, având convingerea că munca liberă, lucidă și unită, s-a materializat în noi împliniri de prestigiu politic, economic, social și cultural. Intrăm în anul 1986, având certa convingere că am urcat noi și importante trepte ale progresului, că viitorul țării se scrie și se scrie pe piloni puternici, de nezdruccinat. Cel de-al XIII-lea Congres al partidului întinde o punte solidă și luminoasă întru împlinirea programului de edificare a socialismului și comunismului în scumpa noastră țară, printr-un efort entuziast, ferm și lucid al tuturor oamenilor muncii, sub conducerea cuceritoare a gloriosului nostru partid și a celui ce stă în fruntea sa și în fruntea țării ca o stea călăuzitoare, investit în deplin consens cu voința unanimă spre a ne fi călăuză biruitoare, om nou la vremuri noi, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului și președinte al României socialiste.

Profundele prefaceri revoluționare din țara noastră, care au schimbat configurația politică și socială a patriei, au determinat o radicală coitură și în ceea ce privește statutul social-economic al femeii, creindu-se condiții egale de manifestare și participare activă alături de toți ceilalți oameni ai muncii, spre temeinică edificare și dezvoltare a noii noastre orinduri.

Un strălucit și mereu în-sufletitor exemplu pentru fetele noastre, pentru înfruntarea noastră popor și reprezentarea noastră, animată de idealurile nobile ale revoluției, neobșita și admirabilă activitate a tovarășei Elena Ceaușescu, pe care o omagiem cu prilejul aniversării în acest început de ianuarie.

Destinul său s-a împlinit cu destinul țării și al poporului nostru, într-o viață de dăruire revoluționară, a-

lături și în deplin unison cu cel pe care îl numim eficient și modern, marele nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

În aceste zile de început de an și început de cincinal, gândul nostru, al tuturor, se îndreaptă plin de recunoștință, admirație și devotație spre acea excepțională personalitate, spre acel minunat viștar al neamului nostru în care sint înmănușate virtuțile femeii române, sensibilitate și gingășie, adică iubire de neam, de țară, inteligentă, tenacitate, putere creatoare.

Tovarășa Elena Ceaușescu a participat cu toată ființa la marile bătălii de clasă, la lupta antifascistă, la revoluția de eliberare socială și națională a patriei, participând cu toată făptura pentru salvarea, apărarea și instaurarea unei păcii durabile pe planeta noastră, iar rolul său ca personalitate proeminentă a științei românești, a cărei valoare este recunoscută de prestigioase foruri științifice din lume, vine să pună în lumină marele său aport în condițiile pe care Partidul Comunist Român le-a creat în anii victoriei socialiste, pentru afirmarea femeii în toate domeniile vieții și muncii sociale.

Tovarășa de viață a inegalabilului revoluționar și înflăcăratului patriot, vizionar conducător al Partidului și al Țării, tovarășa Elena Ceaușescu îi stă alături cu mare vrednicie, putere de muncă și fervoare. Trăim în prezența unui cuplu istoric, a cărui existență se confundă cu destinele țării, animat de cele mai nobile idealuri ale revoluției și având tel suprem prosperitatea și înflorirea patriei, fortificarea demnității, independenței și suveranității.

Cu acest solemn prilej, îi urăm din toată inima primii femei a țării ani mulți, cu sănătate și bucurie, în durata eternității.

Virgil Teodorescu

Tabloul de Cornelia Ionescu

Trăim într-o țară în care izvoarele au tulburat, de vremea începuturilor, neasemuite cintece. Le-au ocrotit pădurile munților, le-au îndulcit rotunjimile dealurilor, le-au dat largime câmpurile. Și tot de la începuturi, de când ne-am r unit un popor, le-am învățat, le-am purtat de-alungul timpului, înnoindu-le mereu, îmbogățindu-le curăța lor frumusețe, pentru a avea ce lăsa mai departe. În cintece s-au izvodit povești adevărate, despre oamenii care au fost, pentru oamenii care vor fi — Ele, poveștile, cintecele, s-au învățat firesc, de la sine. Dar vor fi fost și dascăli în ale măiestriei prin care cuvântul se cerea într-un anumit fel povestit sau cântat. După cum primii dascăli de adevăratele to la asta au luat seama, cuvântul rostit în româ-

Omagiu

nește trebuia păstrat în rotunjimea-i, de la facerea lui. Pentru că numai astfel putea el duce o întreagă înțelepciune și numai astfel ne făceam mai puternici și mai cinstiți din locurile ce le înstăpânim pe drept. Acei dascăli, dintii, n-au preocupat nimic din puterile lor, din alora tot ce aveau mai de preț, înțelegând că în asta stătea menirea lor. Strădania lor a luminat mințile celor mulți, cei mulți au dat din rîndurile lor pe alți purtători de față nestinsă, pregătind astfel marea iluminare ce va deveni cultura română. N-a fost

Tovarășei Elena Ceaușescu,
gîndul de stîmă
și recunoștința al națiunii

În pagina a 3-a

Simbol al duratei

Sint clipe în care al senzația că poezia se naste singură; e deajuns să o atingi cu simțurile ca să-ți dai seama că există, ca un abur pe suprafața lucrurilor. Poetică e acum creanța de brad im-podobit sau această stare de beatitudine pe care o încerc când simt alunecînd ultimele zile ale anului care trece. Poezie înseamnă și Anul Tânăr ce vine, ca o fereastră, în lumina căreia ne înălțăm pentru a privi mai departe, cu sermitate, cu umirire și cu speranță. Poetică e toată această lume care ne înconjoară, cu ghirlandele ei de chichură care împodobesc copacii ca o hlamidă regală, poezie înseamnă și perla de gheață care se prelunge pe găm sau pasărea care se încurubeză în aerul de sticlă, ca o rază de laser. Poezie este starea de puritate, de primenire cu care intrăm într-un An Nou, cînd gîndul nostru capătă aripi și gîndește în poeme, noi insine simțim un poem care se scrie singur.

Cînd clipe se înnoiesc și tinărul an se înalță deasupra noastră ca o lumină a adolescenței, gîndul meu se îndreaptă spre munte. Mă emoționează întotdeauna imaginea creșterilor aco-perite de zăpadă, splendoarea lor albă, acei brazi gigantici plufînd în razele orbitoare care coboară din stratosferă. La cumpăna dintre ani gîndul meu aleargă spre munte. Nu pentru că m-am născut acolo, la poalele acestor munți, pe care privirea mea se sprijină întotdeauna și se odihnește. Ci pentru că muntele mi s-a părut întotdeauna un simbol al duratei, al dăinuirii, un ax stelar al existenței românești. Sint clipe în care mă gîndesc că poezia însăși e un munte, o culminatie a spiritului, către care ființa noastră se îndreaptă întotdeauna cu un sentiment de liniște, de bucurie și de regăsire, pentru că acolo, în lumea limbii ei, sintem noi cu viața, cu faptele și cu memoria noastră.

Mă gîndesc în aceste momente sărbătorești la Limba Română, această matrice inexpugnabilă prin care am deprins sentimentul eternității și am lesit mereu deasupra talazurilor marelui timp. Mă gîndesc acum, cînd într-un peisaj cu brazi și zăpezi cîntăm floște dalbe de măr, la monumentul nepieritor al literaturii noastre populare, din trunchiul căreia s-au deprins și s-au înălțat marile creații ale literaturii române, care au știut, în profunzimea lor originalitate și putere novatoare, să păstreze calea regală a legăturii cu spiritul și realitățile românești.

Mă gîndesc la Mihail Eminescu, despre care s-a spus — cit de frumos și cit de adevărat — că a apărut ca un munte în cîmpia poeziei românești, marelui poet a cărui operă e un mare continent liric scîldat de apele eternității, poezia lui continuînd să fascineze generațiile prin limensa ei liniște cosmică, prin profunzimea ei pulsație existențială, arătînd lumii și viitorului forța spirituală a unui popor sublimat într-un extraordinar edificiu liric.

Și mă gîndesc în aceste clipe la toți cei care cu bucurie, neînșite și har lucrează la înălțarea fericitului destin al literaturii noastre, făcînd-o să evină purtătoare a spiritului nostru, a vieții înșite. [A mulți ani, poezie,

Mircea Florin Șandru

EFIGIE

Mai înainte de-a-l alege Patria,
și poporul să-l dea cirna,
dumneavoastră v-ați încredințat
cea dintil
viața, acestui Bărbat.

Astăzi sinteți ca și patria,
patria-i ca și dumneavoastră,
poporul, și el — în seama aceluiași
Om.

Toate trei dimensiunile, cuprinse
de-o istorie pe care-o stăpînim
cînd și cînd, victorioși,
însă ne scapă uneori din puteri,
peste fire și peste oameni.

Totuși, atîta timp cît această triadă
lucrează ca un singur ins,
nici temere nu poate fi, nici trufie —
Viitorul este continuu așezare de țară
bizuindu-se pe cite-o pereche
exemplară.

Ion Gheorghe

Florin Bănescu

Continuare în pag. a 3-a

TOVARAȘA ELENA CEAUȘESCU —

GÎNDUL DE STIMĂ

SI RECUNOȘTINȚĂ AL NAȚIUNII

În început de An Nou, ziua de naștere a tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu se înscrie în calendar și în calendarele inimilor românilor ca una din acele date ale istoriei ale isoriei care nu are menire decât pentru trecerii esențiale — prin care o națiune, gloriindu-și aleși, se glorifică pe sine, prin cele mai de preț însușiri care-i revelează ființa.

Puține imagini ale acestor ani s-au încrustat atât de adânc în noi, prin frecvența lor pe ecranul privirii noastre, vast cit și țară, și prin înalta semnificație pe care o concentrează — ca aceea a femeii care, lingă bărbatul din fruntea partidului și a patriei, vechindu-i și strălucindu-i truda, împărțându-i marile griji și răspunzând, își asumă ea însăși un demers creator național de o nobilă anvergură, un neobosit și neprețuit aport la făurirea destinului nostru, al noului nostru loc în timp și în lume. La tribunele înaltele foruri ale politicii și democrației noastre, în vizitele de lucru prin țară, la sfatul cu poporul asupra problemelor cruciale ale înaintării noastre, în incintele științei, ale învățămîntului și culturii, aflate sub înalta sa veghe, ca și pe traseele păcii, ale colaborării și concordiei internaționale, prezența de alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului și președintele Republicii, omul care intruchipează în gradul cel mai înalt verile necumului și geniul său creator, numind cu numele lui o epocă — a luminosului chip al tovarășei Elena Ceaușescu, însușit de o intensă și durabilă ardere pentru mai binele României, mobilizează conștiințe și inimi, dinamizează fapte de muncă și de creație înscrise sub semnul de aur ale acestei unice și mărețe epoci.

E aici, în astfel de imagini, așezate de un întreg popor în rama inimii, o înaltă semnificație a noului raport, partid-națiune, masa-conducător, raporturi înscrise în investite de președintele României cu rol de factor motor și de ineluctabilă lege a dezvoltării noastre; raporturi în virtutea cărora partidul nu este (cum prea adesea a fost în trecut, într-un „trecut” de care ne despart doar vreo două decenii) un „emitaător de directive” situat „de sus, deasupra” mijloacelor, ci o forță vie, acționând în însuși miezul de foc al vieții, în mijlocul oamenilor, dirijându-i spre marile teluri trasate de Congresul al XIII-lea, spre înfăptuirea politicii interne și externe a României, prin însuși aportul lor nemijlocit, liber și conștient. E aici, în imaginile acestui pasionant, franc și constant dialog pe care președintele țării și tovarășa lui de muncă și viață îl poartă cu oamenii mariți din întreprinderi, de pe ogoare, din instituții, o superavizor de democrației noastre, a participării noastre directe și eficiente la actuala decizie națională, a unității de simțire, de ideal și de faptă a tuturor fiilor acestui pământ, indiferent de naționalitate, constituți în marele bloc de granit al națiunii noastre socialiste. Și e, prin prezența în aceste imagini a tovarășei Elena Ceaușescu, cu contribuția sa de radicală însemnatate la viața țării și la devenirea ei, o peremptorie ilustrare a rolului pe care îl are în societatea noastră femeia, de a cărei concepție și viziune, de a cărei putere de muncă și sacrificiu, de a cărei călăuză umantate avem atita nevoie.

noi, români, am avut multe și strălucite femei cu care poporul, nația se mîndrește. De la maicile noastre din capul vremii, umanismul lor — căci umanismul, le-a însemnat prin vechiul gongolă și frumusețea inimii și a cugetului — a fost și a rămas un umanism al contopirii cu o realitate inconfundabilă, țară, văzută ca o fierbinte vatră, ca o intimă masă de familie, rotundă ca și masa lui Brîncuși, al cărei aer de căldură și de înaltă vrednică ale mamei, soției, fiicei. Lor, acestor femei române, li s-a cerut mult, deodată mult, foarte mult, adeseori mai mult decât bărbatilor. Li s-a cerut și aspră trudă, dar și împănate judece și vechi judece, deosebită, li s-a cerut și sacrificiu, așeză și renunțări, dar și surisul, ascundîndu-le o dată nepline lacrimi, care să aureoleze vatra și masa, casa și viața. Acestea au fost femeile noastre, trudind alături de bărbatul din locul lor, cînd acesta pleacă să se bată cu vîrțile istoriei, bătîndu-se adesea alături de ei sau în locul lor, cînd acestea cădeau, crescînd copii sănătoși și frumoși (vezi portretele lui Tonitza, vezi copiii noștri de azi!), crescînd piine, datînd și istorie; le-a săliușit olindele legendelor și poezii, le-au înținat, neasemuită cîntecul și chipul și a inimii călători de aicea, le-au așezat în chenarul de aur al cronicii neamului toți scriitorii de cronici. Acestea au fost femeile noastre, acesta a fost umanismul lor, ajuns la noi peste toate puterile vremii, un umanism al femeii care astăzi, lingă bărbatul din fruntea țării, preia pe umerii ei — fragilii ca toți umerii de femeie, dar puternici și necelînțiți prin puterea și neclintirea crezului — coplesitoare misiuni și răspunderi, slîndu-și neamul cu o devoțiune pe care nimeni dintr-o familie noastră nu a atîns-o, este un umanism de o calitate nouă. Umanismul său este comunist. Un umanism înedit în peisajul nostru uman, în peisajul nostru istoric, dar care, ca toate ideile mari, adoptate și știute ardent, are o patrie, un trup, o țară, o națiune și o misiune în țară. Ca om al opțiunilor integrale, asumate de la cea mai fragedă vîrstă cu feroviarea proprie revoluționară, tovarășa Elena Ceaușescu a slujit acest nou umanism, această nouă și înaltă credință a vechiului, cu atîta neclintire și lucidă pasiune înținat, așa cum creștea și creștea ferventii marilor credințe, așeză i-a modificat însăși structura umană, conferindu-i o calitate superioară, impresionantă ca și un pisc greu accesibil, dar modelat însuflețit pentru toate fizele și toți fii ei. Este modelul revoluționărilor-patrie, modelul celui care și-a făcut din credință sa un mod permanent de viață, iar din luptă pentru triumful idealului o profesie.

anii romantici ai tineretii și i-a petrecut pe baricadele luptei. Foarte tîrziu, abia o adolescență, tovarășa Elena Ceaușescu (pe atunci Elena Petrescu) a fost investită de partid cu sarcini politice de extremă răspundere în cadrul Uniunii Tineretului Comunist și în sindicate, înfruntînd prigona burgheză-mosierăscă și teroarea aparatului polițist al vremii, înfruntînd primejdii, înfruntînd riscurile supreme cu o direcție, un curaj, o neovărire, o conștiință a datoriei strălucite de intrare în viața ei creștea și creștea calități personale care s-au ridicat prin ani la prestigiu unui simbol. Formula sa de viață, din cea mai fragedă tinerete și pînă azi, a fost și a rămas de o unică și tulburătoare forță, de o unică și tulburătoare complexitate, înșind din granițele respectelor comune, înșindu-se direct în beneficiul ideii de eroism. A eroismului în accepția cea mai înaltă, în accepția de excepție pe care o capătă uneori acest cuvînt. Membră a partidului comunist încă de la vîrsta de 18 ani, prezentă în prima linie a frontului marilor bătălii de clasă împotriva exploatației și asupririi, a fascismului și războiului, călăuzitor și generator al energiei tinere ale națiunii, tovarășa Elena Ceaușescu a înșulat, în toți acei tumultuoși și dramatici ani, o nepregătută pildă de abnegație și de uitare de sine în slujirea partidului și a neamului, vibrînd cu întreaga sa ființă la umanitatea din jur, la suferințele ei. Și aceasta nu din conformarea la un știu ce poruncă abstractă de decalog, nu din adevăra la un știu ce principiu în color și în odor al umanismului general, ci din rădăcinile în viața cea vie, ci dintr-o profundă fraternizare cu umanitatea și suferința — care, fiecare în

parte și amindouă de mină, nu ne-au ocotit în vechurile de cînd ne știm — și dînt-o înțelegere superioară, purtînd marca idealului comunist, a necesității prin revoluție, ca unică și imprescriptibilă cale istorică de curmare a suferinței și nedreptății, de intrare a libertății, a progresului social și național. Emoționante fotografii de epocă ne-o inițiază alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu, ca participantă activă, ca inspiratoare și autoare a unor temerare acțiuni ale tineretului comunist și anti-fascist, ca organizatoare și militanță de prim rang în momentele de răscură și de ecou național și universal ale luptei P.C.R., cum a fost eroicul 1 Mai 1939 al muncitorilor bucureștene, ca mesageră a partidului la Dofiana, unde fratele, ca și viitorul soț, erau înțemiteți între zidurile tencuite cu singele celor mai buni fii ai acestui pământ, ca purtătoare de covîșitoare misiuni în strategia eiberării, a cuceririi puterii politice, a edificării unei României, cu ampla deschidere de noi orizonturi inaugurată de Congresul al IX-lea în istorica vară a anului '65. O Românie aflată la o altă vîrstă a devenirii ei, tot atât de diferită de peisajul social de care s-a despărțit pe cit sint de diferite la noi anotimpurile, iarna monocromă și rece față de poronela toridă, înecată de roșe, a verii. În căldura emanată de giganticele eforturi, dar și de auritele roade ale acestui nou anotimp social, e și căldura, neasemuită căldură a inimii, a gândului și a faptei dăruite patriei și poporului de tovarășa Elena Ceaușescu. Dăruite printr-o viață de luptă, de eroism, cu atîta intensă cu cit imperative luptei și eroismului deveneau mai acute, cu cit răspundere față de patrie și popor erau mai coplesitoare și mai înalte.

Prin toate acestea, tovarășa Elena Ceaușescu, e pentru noi toți, o mare româncă, o vie conștiință a neamului de la Dunăre și Carpați cărîmuri și strălucire darurile și harurile. Sensibilitatea, modestia și cultul trudei pentru acest pământ, ait de proprii tovarășei Elena Ceaușescu, aparțin lumii din care provine, lumea țărănilor, lume ce stă la temelia istoriei și a existenței noastre, nestăruindu-se la tenacitatea și arderea muncii și luptei, ca și forța gândirii clare, clarvăzătoare, vizionare, a autodiscipliniei, a nesovăririi în urmărirea telurilor, sint chintesența calităților muncitorilor noastre, în rîndul căreia și celelalte, cum sînt: curajul și componentele vie și durabile ale personalității sale; spiritul creator, străin inerției și inchiștării, inteligența și competența, nutrite de o solidă cultură și științelor afirmate în opera sa științifică, sint ale intelectualului făcîndu-l de valori, deschis spre nou, făcînd-l promovarea și din progresul noului rațiunea sa de a fi.

Toate aceste inestimabile însușiri se împletesc și strălucesc în personalitatea politică marcantă a tovarășei Elena Ceaușescu, membră a conducerii superioare a partidului și a statului cu mîsur și prețios aport în elaborarea actelor decisive pentru destinele națiunii, a politicii interne și externe a României, la conceperea și înfăptuirea programelor de dezvoltare a țării înscrise cu slove de aur în Directiva de Politică Economică, Membrii al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. și prim viceprim-ministru al guvernului, președinte al Consiliului Național pentru Știință și Învățămînt, tovarășa Elena Ceaușescu, Erou al Muncii Socialiste, este unul dintre revoluționarii de seamă ai națiunii noastre.

nu vom avea niciodată deajunsă inimă ca să-i oferim tovarășei Elena Ceaușescu pentru cită inimă a pus și pune într-o binele și gloria acestui neam. Om politic, militant al vieții obștești a României socialiste, tovarășa Elena Ceaușescu e, în același timp, un eminent și presburos savant, o personalitate exponențiată a științei noastre, care s-a ridicat la o cotă valorică neatînsă nicînd pînă azi. Vasta sa activitate de cercetare în domeniul chimiei, exprimată prin studiul fundamental în chimia macromoleculară, a înșutat Caus indică propriu, ori gînal, plin de forță această ramură-cheie a științei vechiului, recunoscut și salutat ca atare de iluștri savanți ai lumii. Autoritatea sa în acest domeniu, fondată pe o creație de ample și noavoare dimensiuni, i-a adus, pe lingă titlurile de doctor în științe și de membru, făcînd-l al Academiei R.S. România, laurii unei recunoașteri internaționale de anvergură, multiple onoruri, distincții și titluri științifice de rîsunet. Înălțînd demnitatea și faima școlii științifice românești și a cărei strălucită ambasadore este — tovarășa Elena Ceaușescu este membru titular și de onoare al unor celebre instituții străine, ca Societatea Internațională de chimie industrială din Franța, Academia de științe din New York, Colegiul chimistilor și inginerilor chimisti din Costa Rica, Consiliul Universităților Centrale din Ecuador, Societatea de chimie a Mexic, Societatea de știința polimerilor din Japonia, Academia din Atena, Academia de științe din Illinois, S.U.A.; e, de asemenea, profesor Honoris Causa al Politehnicilor din Londra Centrală, Honoții Caus indică propriu, ori gînal, din Buenos Aires, Manila, Teheran, Malta, Ankara, Islamabad ș.a. Comentîndu-i opera de savant, publicată de mari case de editură din R.F. Germania, Italia, U.R.S.S., Franța, Marea Britanie, Olanda, Grecia, R.P. China, Turcia, Japonia, Mexic etc., personalități ca Dorothy Hodgkin, laureată a Premiului Nobel, sau G. Skriabin, secretar general al Academiei de științe a U.R.S.S., o salutau, prima, pentru „cuprînderea vastă și deplina actualitate a cercetărilor”, iar al doilea ca pe „un aport deosebit la îmbogățirea literaturii de specialitate în domeniul sintezei și caracterizării compuşilor macromoleculari, la soluționarea unor probleme de interes științific și economic deosebit”. Sint doar cîteva voci dînt-un cor de elogi la adresa tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, elogi care ne umplu inimile de mîndrie, de înviortătoare mîndrie de a fi contemporani.

Implicațiile creației sale în viața chimiei și a industriei chimice românești, a științei și a economiei noastre în ansamblu lor, sint greu de măsurat în cuvînte, ele confundîndu-se, practic, cu înșeși înfloririle fără precedent, cu di-

Sculptură de Al. Deacu

namicul curs al noului pe acest cîmp decisiv al bătăliei pentru forța patriei. S-a realizat pentru prima oară, prin activitatea de cercetare-proiectare întreprinsă de tovarășa Elena Ceaușescu în sectorul industriei chimice, integrarea ideii cu fapta, a științei cu producția, integrarea în producție a învățămîntului superior de profil și, nu în ultimul rînd, o nouă și eficientă concepție ait în aria cercetării științifice cit și cea a formării cadrelor. Prin caracterul deopotrivă fundamental și intens aplicativ al cercetărilor tovarășei Elena Ceaușescu într-o ramură-cheie a științei și a industriei — ramură prin definiție propulsatoare a noului — tehnica și capacitatea tehnică a economiei noastre s-au resimțit profund, recordarea acesteia la exigențele vechiului — în temina Programului partidului de făurire a societății socialiste multilaterale dezvoltate — devenind tot mai strînsă și mai ferită.

ca președinte, din 1979, al Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie — și, la ceasul de faptă, al Consiliului Național al Științei și Învățămîntului, organ de partid și pe stat desemnat ca atare pentru susținerea științei și școlii — tovarășa Elena Ceaușescu a dirijat și dirijează, cu o inegalabilă competență, procesul — vital pentru soarta nației — de perpetuă înflorire a științei, ca forță motrice a progresului, de integrare a ei tot mai intim în învățămîntul și cu producția, ambele ridicate la cota cerințelor contemporanității, de a introduce și de extinde la proporțiile practicii viei, curente ale celor mai noi victorii ale revoluției tehnico-științifice, de sporire a resurselor creatoare cu care ne angajăm în competiția universală a valorilor, în special în domeniile-pisc ale tehnologiei, de intensificare a contribuției cercetării și a ingineriei tehnologice românești la eliminarea importului de produse și de inteligență străine, de largire a teritoriului planetar în care să se afirme major produsele și inteligența noastră, de armonică imbinare a cercetării fundamentale cu cea de ordin aplicativ. Ideile cele mai îndrăznețe, proiectele cele mai vaste, ambițiile cele mai mari, de cea mai lungă bătaie în viitor, toate avînd ca suport studiul științific și tehnologic și al școlii noastre, au primit privity prin prisma cu multiple și exigente fațete a imperativelor vechiului, poartă, în toate aceste domenii, amprenta gândirii tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, pusă în slujba politicii științifice și economice a partidului, a orientărilor și inițiativelor secretarului general. Practica, adică istoria, a validat această gîndire prin exemple care alcătuiesc însăși panoramă dezvoltării noastre în punctele ei de răscură și de esență, de la așezămîntele științei create sau restrucurate după modelul de afirmată eficiență al Institutului central de chimie, condus de tovarășa Elena Ceaușescu) la cetățile de nouă și modernă industrie, aceste promotorii de forță și de lumină ale peisajului patriei, aceste înșeși forme de relief ale României Epocii Ceaușescu, care strălucesc și impulsionază ieșirea noastră la largul marii civilizații. S-a constituit astfel, în lumina orientărilor partidului, ale secretarului său general, și cu importanta contribuție a tovarășei Elena Ceaușescu, un fond bogat și activ de propuneri tehnico-economice și sociale capabile să asigure, în perspectiva cincinalului 1986-1990 și a anului 2000, certitudinea teafără a atingerii tuturor marilor noastre ținte. Cartea tovarășei Elena Ceaușescu „Știința și progresul societății”, apărută anul trecut și închinată între copertele ei acest fond-tezură dăruit națiunii, s-a constituit astfel într-un sistem de idei a cărei eficiență practică

este și una imediată, și de durată, apt să polarizeze și să dinamizeze marile noastre eforturi pe acest plan hotărîtor al înaintării.

Am auzit-o din nou, cu puțin timp în urmă, pe tovarășa Elena Ceaușescu vorbind despre rolul științei și al cumpăstierii în procesul edificării României moderne și, ca întotdeauna, n-am știut ce să admirăm mai întii: strălucirea savantului, viziunea sa dialectică asupra noilor fenomene intervenite în viața științifică și economică-socială a țării, sau caldă și nobila grijă pentru ea în profilul specialistului să se imprime cită mai adînc acele trăsături civice fără de care orice efort creator riscă să sucumbe prin inadecvare la sensul în care curge istoria.

„Cercetarea — a subliniat tovarășa Elena Ceaușescu în cuvîntarea rostită la încheierea lucrărilor Congresului științei și învățămîntului în permanență dorita de a descoperi noi legăși în natură, în lumea înconjurătoare, de a promova noi tehnologii care să situeze știința românească pe un loc cit mai de frunte în cadrul cunoașterii științifice mondiale. De asemenea, trebuie dezvoltată și mai mult cercetarea fundamentală de perspectivă, în toate domeniile cunoașterii umane, pentru a deschide noi orizonturi cercetării aplicative și a spori aportul științei la progresul general al țării, la îmbogățirea tezaurului gândirii științifice universale”. Și mai departe, adresîndu-se traditorilor școlii, reprezentanților uneia dintre cele mai nobile bresle din cite zidește edificiul spiritual al unui neam: „Dezvoltînd interesul fierent pentru cunoașterea și pretuirea istoriei naționale, a trecutului glorios de luptă al poporului român, a măreției realizărilor obținute prin munca și eforturile întregii națiuni în anii socialismului, școala trebuie să cultive în rîndul tineretului puternice sentimente patriotice, hotărîrea de a servi neabătut țării, partidul și poporul, de a face totul pentru apărarea și dezvoltarea continuă a înșepăturii istorice ale României socialiste, pentru întărirea independenței și suveranității sale, pentru progresul și înflorirea continuă a patriei noastre socialiste”.

Știință-conștiință, cunoaștere-patrie — lată temeră care intră obligatoriu în ecuația personalității omului nou, a noului plămădit umane a națiunii, iată coordonatele de esență și de înălțime-forță ale ascensiunii noastre în progres și civilizație, respect formulele și impecabil argumentate de secretarul general al partidului la tribuna recentului forum al științei și școlii. Sub auspiciile acestor — mai adevărate, vitale pentru ținta neamului și pentru poziția sa pe harta spirituală a lumii, cuvîntele rostite de tovarășa Elena Ceaușescu, la încheierea lucrărilor forumului, surprînd și fac limpezi elementele viei, de imediată eficacitate, ce pot rigra cu noi și cu proaste energii acel centur secret care este ființa constructor a unui popor în timp.

personalitate de primă mărime a științei și culturii românilor, descătșate din nispe mai vechi inerții și transformate în stare dinamică și de masă în cele două decenii al căror focar de idee și faptă a fost Congresul al IX-lea al partidului, tovarășa Elena Ceaușescu este astăzi, deopotrivă, o personalitate de primă mărime a științei contemporane, prin opera sa de circulație și răspunet și prin eforturile — care atrag în gravitația lor medianați științifici — de a pune victoriile gândirii umane în slujba omului, a vieții lui, a prosperității și a securității acestei vieți. În vizitele peste hotare în care îl însoțeste pe cîrmaciul României socialiste, ea poartă, ca om politic și ca savant de aură planetei, și al științei în serviciul păcii, al scoaterii de sub spectrul distrugerii a bunurilor umanității, a civilizației obținute prin trudă, prin știință și prin cunoaștere, al colaborării rodnice a popoarelor în escaladarea de noi și noi trepte ale progresului. Activitatea sa ca președinte al Comitetului național român „Oameni de știință și pace” se bucură de largă notorietate și de aleasă considerație printre savanții de pretutîndi, opțiunile și demersurile acestui comitet fiind, încă de la înființarea sa, petrecute acum cîinci ani, în spiritul unor idei și idealuri ce nu-l pot lăsa indiferent pe nici un om implicat în umanitara misiune a științei. Căci, așa cum arăta tovarășa Elena Ceaușescu în cuvîntarea rostită cu prilejul creării comitetului, „toți slujitorii științei, indiferent de demnitatea în care își desfășoară activitatea, au înalta îndatorire și răspundere de a se manifesta în modul cel mai activ ca militanți fermi pentru pace și destindere internațională. Între știință și pace au existat întotdeauna o strînsă legătură, o condiționare și determinare reciprocă. Întreaga evoluție a umanității demonstrează că progresul și pacea nu pot fi concepute fără contribuția nemijlocită a științei, iar știința nu-și poate afirma posibilitățile de progres decît în condiții de pace”.

Ilie Purcaru

Continuare în pag. a 7-a

OMAGIU

Urmare din pag. 1

la știința despre stele. Cărți care au fost, sint și vor fi trebuincioase cum aerul, cum apa, cum hrana cea de toate zilele.

Școala românească a crescut în timp — izvoarele au trecut în riuri mîndre de puterea lor, acestea s-au adunat într-un fluviu. Dobîndind alese însușiri, atîngînd prin ascuțimea spiritului culmile cele mai înalte a dobîndit dreptul de ieșire la mare, în lume adică.

Istoria noastră de azi se cheamă revoluție. Ea se înfăptuiește cu oameni pregătiți anume — și cum aceștia alcătuiseră un popor într-insul trebuie semănată dragostea de muncă, de treabă și echitate care, acestea două stau sub semnul socialismului. De respectare și apărare a prosperității ce tot socialistă este, iubirea trebuie semănată pentru patria în care trăim.

A revenit Partidului comunistilor rolul de seamă în îndrumarea pe căile cele bune întru învățatură. Și, mai cu seamă, celui care ne stă în frunte, călăuzîndu-ne în toate, lăbindu-și cum nimeni altul țara și lucrînd spre mai binele ei, a dat, în numeroase rînduri, îndemnuri fără de care n-ar fi fost posibilă trăirea în fapt a revoluției — cum și la lucrările Congresului științei și învățămîntului, eveniment de mare însemnatate al vieții social-politice și culturale-științifice a țării, vorbind acolo despre educația comunistă, ne-a făcut să înțelegem că educația tineretului nu trebuie făcută doar cu teze generale despre socialism și comunism, ci și cu cele mai noi cuceriri ale științei în toate domeniile. Și pornind de aici a dezvoltat, cu o deosebită clarviziune tot ceea ce este legat de educație, de formarea omului nou, de înregistrarea acestuia cu o conștiință înaintată. Prefigurînd, astfel, drumul ce trebuie urmat de un tînar de la stadiul de învățare pînă la acela de om folositor societății sale, maturizat prin însușirea științei și rămas, sufletește, tînar prin puterea culturii. Tot cu acest prilej istoria și-a făcut auzit glasul celei care îndrumă permanent și direct știința și tehnologia românească, glasul eminenței om de știință care este tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu. Prin el s-a cerut ca nobletea teoriei să dea rod în munca de zi cu zi. Prin el au fost chemați toți descălii vieții noastre noi, de a ceea care înlesnesc copiii o mai adîncă privire în lumea din jurul lor, pînă la cei din școlile superioare, care sint temeluri ale științei cetății, să dezvolte formele de educare în spiritul concepțiilor revoluționare comuniste, să aducă o nouă calitate în acestea. Astfel, se va asigura pregătirea temeinică de muncitori și specialiști, avînd larg orizont de cunoaștere, capabili să instăpînească și să dezvolte tehnica modernă, să contribuie la efortul tuturor pentru dezvoltarea economică și socială a patriei. Descălii, deci, sint chemați și nu numai cei de la catedre, ci și cei de la locurile de muncă ori cei din viață, — procesul de învățămînt asemenea revoluției pe care o trăim, nu are slirșit, el trebuie să se desfășoare continuu.

Izvoarele s-au adunat în riuri, acestea au crescut puterea fluviului care însemnă viața în adevăratul sens al cuvîntului, el, la rîndu-i, ajungînd la marea cea mare, sporîndu-ne faima în ochii lumii pe care o dorim în vesnică stare de pace.

Cuvine se privity cu adîncă admirație, cu recunoștință înalta capacitate de a analiza cu rigurosa savantului, cu pehul lucid al cercetătorului și cu spiritul generos al revoluției comuniste starea de azi a procesului de educație, stadiul științei și tehnicii românești și, încă mai mult, forța prin care a îndrumat și coordonat elaborarea Programului cercetării științifice, Programul pregătirii cadrelor și a forței de muncă în cincinalul viitor și, în perspectivă, pînă în anul 2000 tovarășa Elena Ceaușescu, președintele Consiliului Național al Științei și Învățămîntului. Sint părți integrante ale strategiei partidului pentru dezvoltarea patriei. Sint garanții pentru izbînzile comuniste viitoare.

Noi, contemporanii Epocii Ceaușescu, trebuie să-i fim acesteia pe măsură. Trăind în inima țării, ne înălțăm odată cu ea, devenînd adevărați revoluționari, urmînd dezvoltarea celui care înnobilează vremea noastră cu numele-lui prin fapta cinștită, cu un cuget curat, urca-vom pe calea progresului și civilizației.

Cum și apele își cresc cîntecele, de la izvoare spre mare. Dar creșterea noastră trebuie făcută prin muncă și pentru aceasta e nevoie mai întii să înveți. Trăim într-o țară în care izbînda prin cultură este o certitudine prin frumusețea izvoarelor, rîurilor, fluviului.

În chip comunist

ianuarie — început de an. Vise noi își dau zborul avînat și dorințele, năzuințele de pace, de mai bine, poartă în ele promisiunea împlinirii.

ianuarie — bucuria începutului și a continuității totodată. A începutului de noi izbînză pe care construiri societății socialiste multilaterale dezvoltate și a comunismului în patria noastră, a continuității mărețelor înfăptuiri ai celor douăzeci de ani — glorioasa Epocă Nicolae Ceaușescu — înșcriși cu litere de aur în istoria României.

ianuarie — certitudine. Certitudinea că în 1986 vom face un nou și important pas spre noi culmi de progres și civilizație pe mînată cale trasată de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român, pe calea importanțelor sarcini trasate de intuii Congres al Științei și Învățămîntului din țara noastră.

Și în aceste zile de început, de promisiuni, de certitudini o omagiem pe tovarășa academician doctor inginer Elena Ceaușescu, a cărei viață, activitate, întreaga sa ființă este indisolubil legată de visele, năzuințele, înfăptuirile noastre.

Femeie. Mamă. Om politic. Savant de renume mondial. Neabătută luptătoare pentru pace.

Imina sa bate pentru destinele întregii țări — scumpa noastră patrie română —, pentru înflorirea ei, pentru fericirea întregului său popor frătesc, indiferent de naționalitate. Imina sa bate pentru ca cerul să fie neîntînat deasupra unei coplării minunate din care se zămînesc demniții fii ai națiunii române.

Imina sa bate pentru ca știința, cultura să fie vegnie în slujba celor mai nobile desiderate umane: pacea, progresul, bunăstarea, prietenia între popoare.

Femeie. Mamă. Om politic. Savant. Luptătoare pentru pace. Exemplu, minunată pildă de urmat.

Om angajat. Din fragedă tinerete s-a angajat revoluționar pentru cauza patriei, a poporului. Și își respectă mărețul angajament toată viața. Neabătut. Neostenit. În chip comunist.

O soartă minunată. Din inimă: La mulți ani!

Bokor Katalin

Ninge frumos pe munți și pe hotare

Ninge frumos pe munți și pe hotare Și ninge pe ogoarele cîmpiei În ziua de înaltă aniversare A unei Demne Fiice-a României.

Elena Ceaușescu — nume clar Ce poartă-n suflet un curaj izvor Continută pe marli căturări Cu care se mîndrește acest popor.

Istoria cu vremuri zbuciumate Îi e teme, lumină și credință Cu gînd de adevăr și probritate Își trece-n pagini propria ființă.

Ștefan Dincă

Neliniște și indolală n-are Și n-a avut în ani de luptă grei Căci a crezut în Clasa mîncătoare În steagul și vitejia ei;

Tara de azi, cu umerii în soare Bogată țară, cum n-a fost cîndva Prestigiu românesc peste hotare Au rădăcini profunde-n munca sa.

Alături de Bărbatul Luptător Soție și tovarășă deplină A modelat în mod hotărîtor Istoria acestor ani lumină.

A dat culturii românești avînt Științei noastre o-ntrupare Vie Cărujului de comunist — cuvînt Și actului politic — omenie.

De-aceea azi, în zi de sărbătoare Cînd curg pe munți, zăpezile curate Cu dragoste pentru partid și țară Îi spunem „La mulți ani și sănătate”.

POETII SI PARTIDUL

Incepem, in primul numar al acestui an, publicarea unei antologii de poeme dedicate de catre poetii nostri contemporani din diferite generatii, Partidului Comunist Roman, Patriei, conducatorului inteligent al noastrii noastre, tovarasul Nicolae Ceausescu.

Partidul ne conduce

Covor de sine și de oseminte E vatra fării, cind ti-ai aduci aminte Ce s-asteru din vremele bătrine

Decenii trei și încă jumătate Am străbătut, dar glorioase toate, Iar dacă n-trebi pe unul ori pe altul

Acolo-i însă tescută forța Din care-și stoarcă flacăra ei forța Nestinsă pe cărarea nouă-n lume

Mihai Beniuc

Crez

Dacă vrei să simți, să gîndești, să spui despre țara aceasta ce formă are, ce munți îi în cerul de greutate, ce riuri o înfloresc unduos, ce păduri o cîntă, ce iarbă

Dacă vrei să simți, să gîndești, să spui despre țara aceasta ce rădăcini o străbat, ce năpraznice metale, ce vine de aur, ce catedrale de sare,

Dacă vrei să simți, să gîndești, să spui despre țara aceasta ce-nsemnă pentru ea libertate, de unde și cum și-a modelat-o, stîind, căutînd, făptuînd,

Dacă vrei să simți, să gîndești, să spui despre țara aceasta ce teme are, de piatră și lut, și oseminte, stropite cu sine, și-aprins, intru purificare, intru durată

Dacă vrei să simți, să gîndești, să spui despre țara aceasta ce miini au străbătut-o și ce necesități, nenumerate sînt dramurile patriei,

Dacă vrei să simți, să gîndești, să spui despre țara aceasta ce putere transformă apa riurilor în lumină, minereul în fier, aerul în sare

Dacă vrei să simți, să gîndești, să spui despre țara aceasta ce o face să (înă fruntea tot mai sus, tot mai dirză încordată intr-un efort care este departe de a fi doar

al ei, tatonînd comunismului înălțimile, adîncimile, întoarce-te în tine însuți, adică în toți, la matricea lui azi; Și-nvață, mereu, ce-nseamnă să al un puternic Partid - Partidul Comunist Român, un erotic Popor - Poporul Român un mare Conducător - Ceausescu, tot astfel cum te-ai apropia de scopul, telul și idealul tău cel mai intim și temeinic, dacă vrei să simți, să gîndești, să spui adevărul despre România.

Grigore Hagiu

Tinără și liberă veșnic

Nu numai oamenii au vîrstă, nu numai copacii, nu numai munții, nu numai apele au vîrstă, ci și Libertatea.

Există un moment al nașterii ei care coincide cu cel al înscăunării în piețe publice, pe front, pe străzi într-o casă anonimă de la marginea orașelor, pe baricade prin înșurțarea și de la ei începe numărătorea, adică vîrsta Libertății.

În România, Libertatea are vîrstă de om tinăr, puternic și pus pe muncă pentru a lăsa ceva, cit mai mult, în urma lui.

care cunoaște importanța temelțiilor de la înălțarea propriilor case, care știe că între gîslurile copiilor lui și cîntecul prîghivierilor nu este o deosebire esențială care evaluează ziua, cantitatea ei de lumină, privindu-se pe sine lîngă unelte de tot felul.

Dar de ce am comparat vîrsta Libertății în România cu cea a unui om tinăr? Poate pentru că dintre toate vîrstele posibile cea a omului tinăr este totdeauna mai apropiată de imaginea unei tinții din care, clară, izvorăște apa.

poate pentru că din toate vîrstele statornice în elemente vîrsta omului tinăr reprezintă sacrul moment al înfloririi. Iată de ce am comparat vîrsta Libertății în România cu cea a unui om tinăr în care patria se vede pe ea însăși tinără și liberă veșnic;

Florin Costinescu

Dragoste

Dragoste și necesitate pulsează înima noastră în plața publică - Limba mea ca un șoim veghează năsterea tuturor nouțărilor. Am un cuvînt care se scrie pămînt și fruntea mi-o lipse de-acest cuvînt cum spiritul strămoșilor de tricolorul sfînt.

Foarte frumoasă pasăre e melancolia și face pemeche cu libertatea de-a fi fericit.

Uită-le, sărută-le! Din palma ta întinde-le să cîugulească semințe dulci din holda românească.

Ovidiu Genaru

d in partea de sus, de pe pagina a doua, mă privește doctorul-inginer Constantin Tîlvea, autorul unui noi tehnologic în turnarea oțelurilor inoxidabile -

Nu l-am văzut de douăzeci de ani. Am fost mereu în saua timpului, am gonit nebușeste și eu și el, dar pe alte drumuri și nu ne-am putut întîlni. Poate că nici n-am vrut, poate că ne-am temut unul de altul și n-am vrut ca cesul de bilanț al luptei noastre să vină prea devreme, cînd fiecare dintre noi mai speram la un pas.

Lupta noastră nu s-a pornit de nicăieri și nu s-a răsît niciodată, dar cred că a început să fie în anul întîi de profesională. Venea tala la mine, îmi descherea în valiză traisa cu de-ale mincării și zicea: „Ai grijă, Sandule, ce faci pe-aci că vezi al lui Tîlvea e numai inimă în el?”

„Si ce dacă l-a învelit?” - mormăia tata și joi pleca la oras să cumpere țigla.

„De la Dumnezou mult, de la mine puțin; trel sute de lei!” - strîca Tîlvea și punea stîmpe pe pîinea întinsă de negiș tîmbalagiu în timp ce mesenii strîgau. De unde să să izvorască? Iar Soche Biolaru, socru mare, scria într-un caiet motociclet 3 sute. Atunci tata o înghințea pe mama cu cotul și mama scotea din sin încă cincizeci de lei și-i punea pe dibuite în pumnul tăii peste celelalte trei sute.

La 10 sau 9 la tehnologie, dar nu se bucură deplin, îl simt că se teme; aș putea să iau 10. Nu iau 10, iau tot 9. Îcă să numai pe lîngă mine, e vesel, îmi caută vorba.

Am început să avem păreri, ne contrazicem, încerc să-l conving pe unul. Popescu - rășanon - de meriul extraordinar făcut de Dinamo Pitești cu F.C. Toulouse. Îcă e de partea mea la fel de entuziasmat. Ne unim cînd e vorba de alții, ce e între noi nu știe nimeni pentru că nici noi nu ne-am spus-o.

Rotunjim niște flanse cu bila, lui nu prea îi ies rotunde. Maistrul l-a luat în ochi și-l cam ceartă: „Bă Tîlvea, parcă le-ai făcut noaptea. Uită-te și tu la ale lui Orzea! Trebuie să muști cu pila...” și le dă la altul să le rectifică. Să e amărit, se uită în loc și are în ochi un fel de spalmă. Poate se gîndește la vorbele lui Tîlvea. A doua zi schimbăm flansele între noi înainte de sfîrșitul orei. Maistrul îl ceartă din nou de data aceasta pentru flansele rotunjite de mine. Îcă se lăimează, izbucnește în ris spre stupoarea maistrului căruia îl amandeam inerția. A treia zi n-a mai vrut să schimbăm flansele, și le-a predat singur și a plecat.

Într-o noapte de mal cu luna căzută în febrele noastre, îcă se perpelea fără somn. De obicei, în asemenea nopți luminoase nu putea să doarmă. Cînd m-am întors cu fața spre somn l-am lăsat cu miinile sub cap, cu ochii mari privea în tavanul dormitorului unde umbrele miscătoare de ploier din curtea internatului întrebneau un joc fără nămă. Nu știu cît să fi fost ceasul cînd l-am simțit mina pe umăr mîcîndu-mă:

„Auzi, mă, Sandule? Tie nu îți-e ciudă pe rugina?”

„Pe ce, mă?”

„Pe rugina?”

„Ce-l veni, mă? ! Ce-al cu rugina? Culecă-te! El a făcut, iar mie mi s-a făcut teamă de gîndurile lui.”

În 1985 prin lunie, am chîtit uniforme scolare, le-am legat cu curele și le-am trimis acasă prin unul din sat, al lui Tomireanu. Am rămas în salopete să facem practică la noua uzină care începuse să albească în cîmpul de la marginea orașului. Lăva argintie izbitoare scîrțîind eremenen vreami. Marca chimică se săvîrșise și în oraș se vorbeau toate erațiile fării. Erau mulți tineri și fiecare încerca să se arate cu ce putea, cu vorbe mai deocheate, cu pumnul, cu un pantalon mai cumva. Seara ne ndonam pe tricolor în fata librăriei, cloncaeam semine și pîșiam după anumite încrețbure cu mers scandalos.

A venit Tîlvea și i-a cumpărat haine lui îcă.

„De care l-a cumpărat, mă?” - întrebă tata așa, într-o abnă.

În septembrie am pornit strungurie. Odată cu strungul am simțit că ceva a început să se rotească pentru mine undeva într-un loc anume și alți de vie mi-a fost această senzație, în-

durere, numai din sudoarea nisipului pe care forța izvorului îl impinge mereu în sus, dar nu atât de tare cît să se tulbure, ci mai degrabă parcă oxigenîndu-l. Parcă ar adia o boagă de miracol în ochii ei de culoarea inaltului lui. Alți dată se plîngea de neastîmpărul trăirilor lui, de pornirile abrupte și neastepate, de dorința lui totală și acaparatoare și de alte lucruri pe care eu, ascultînd-o, le căutam în Tîlvea și mai ales în niște unchi dinspre mamă, stîtuitori de mîncare în ochii ei de culoarea inaltului lui. Alți dată se plîngea de neastîmpărul trăirilor lui, de pornirile abrupte și neastepate, de dorința lui totală și acaparatoare și de alte lucruri pe care eu, ascultînd-o, le căutam în Tîlvea și mai ales în niște unchi dinspre mamă, stîtuitori de mîncare în ochii ei de culoarea inaltului lui.

DULCEA TULCE matei Gavril

Un fluviu se aseamăna cu o viață în care patria se vede pe ea însăși tinără și liberă veșnic; nenumerate sînt dramurile patriei, nenumerate sînt dramurile omului tinăr, ele se întretaie și se confundă, se prelungește unele pe altele fiind o posibilă definiție a infinitului.

Am asistat la nașterea Dunării, la Donaueschingen, în Munții Pădurea Neagră, într-o zi aurită de toamnă a anului 1980. O fîntînă din piatră cioplită romană cu o diametru de cîțiva metri și o umiditate de doi, plină pe jumătate, ca un ochi al eternității înăscămintă. Nisipul ca o pulbere fină de aur fierbe în oala mare fără de fund, căci suprafața apei nu e decît pelucula unei oglinzi în care se împarte cerul în două: „un cer de stiele dedesubt, deasupra-și cer de stiele.”

Într-o seară de răsăpătie fără de care totul ar fi trebuit să fi răzbit. Era tot într-o seară de mai cu vîfor de lună și noi dansam sub cupola de la Monte-Carlo după viora vestitului Nae Ionescu. „Intră lună pe fereastră”, „...Si-n-a mare!” „Marina, Marina, Marina...” melodii care se stînguea încet - „Pe-ria...” Feciole ingenuoche pe bălăstă grațioasă și reținute, se supun ritualului, nime îmi vine în minte versul poetului nostru „Mai nu vrea și mai se lasă”. Batista flutură de-

Un singur amănunt încă: nisipul izvorului

DATORII CU VISELE nicolae fulga

cit am ridicat capul să văd un tambur înregistriind primele ture. N-am văzut nici un tambur, l-am văzut pe îcă, înca de maneta în-crunțat, înrăit pară. După ce l-am înșă coaja materialului, după ce cădeau rugin și porți, și lumina oțelului se ivea întreaga, se lumina și el și pe față i se așeza bucuria pianatului îndrăgostit de partitură.

Se organizau chemeze undeva în oraș, într-o sală rotundă cu pereții burdușii și geamurile sparte. Localnicii cu umorul cunoscut o botezaseră Monte-Carlo. Crescuseră ceva mai înalt decît îcă, ale tineretii îl atinseseră însă întii pe el. Era îndrăgostit de o fată, Irina. Era soră la spitalul vechi la oftalmologie. O cunoscușe într-o duminică după amiază cînd venise în vizită la mine și mi adusesse bomboane praline. Cit am mai stat pînă mi s-a vindecat locul spanului care mi se infilșase la coada ochiului, Irina mi-a vorbit de multe ori despre el. Era înalt și mîldie, cu ochii albaștri și părul lung de culoarea inului copt. Intru în salon ușor, fără zgomet, miinile i se mișcau domol, ca două arpi obosite după un zbor lung. Se așeza lîngă mine pe pat și îmi povestea ce făcuseră seara, cum răsoseră o botezaseră de unul beat, cum bușiseră braga de la „Turci” niște albanezi prișpăși pe aci de peste o sută de ani, mari meșteri în zaharicale, cum se cam supărase el, nici eu nu știa din ce pricină, și alți nimicuri în care punea o bucurie nouă livită în vorbe și în ochii ei de culoarea inaltului lui. Alți dată se plîngea de neastîmpărul trăirilor lui, de pornirile abrupte și neastepate, de dorința lui totală și acaparatoare și de alte lucruri pe care eu, ascultînd-o, le căutam în Tîlvea și mai ales în niște unchi dinspre mamă, stîtuitori de mîncare în ochii ei de culoarea inaltului lui.

„Si a venit o seară de răsăpătie fără de care totul ar fi trebuit să fi răzbit. Era tot într-o seară de mai cu vîfor de lună și noi dansam sub cupola de la Monte-Carlo după viora vestitului Nae Ionescu. „Intră lună pe fereastră”, „...Si-n-a mare!” „Marina, Marina, Marina...” melodii care se stînguea încet - „Pe-ria...” Feciole ingenuoche pe bălăstă grațioasă și reținute, se supun ritualului, nime îmi vine în minte versul poetului nostru „Mai nu vrea și mai se lasă”. Batista flutură de-

este plin cu monede aruncate în apă de turiști. Aceste monede le-am revăzuit, mai zilele trecute, cînd am vizitat, pentru prima oară, orașul Tulcea, în solzii capriilor românești aurii pe care pescarii îl descărcau în port. Erau solzii acestor poști aidoma monedelor aruncate-n izvor, dar aveau ceva-n plus; erau niște monede vii ce se zăbeau în plăgele deșchise, arzînd strălucitoare, scînteind cum comorile celele bani de aur și nestemate, descoperite de feti-frumozii basmelor populare, seose la suprafață de data asta tot de către niste eroi populari din tărîmul de basm și de cealță al Dunării de jos sau poate de altă parte, Căci spre deosebire de ziua însoțită în care-am vizitat izvorul din Pădurea Neagră, la Tulcea am ajuns într-o zi mohorâtă, cu fuloare de ceață ce se rostogoleau pieplămate de razele unui soare inclement. Numai izul de pește și aspectul de port fluvial, cit și cînd lăsa cerul prăvălit peste lumea de neguri să se-arate privirii, mi-au dat siguranța lîuziei că mă aflu de fapt la poarta tuturor plecărilor spre toate zările și toate mările și departările. Miros de pește și de apă dulce, bărci și vapoare, sleepuri, căpătînia portului și gara orașului construită din profiluri de bărci, dîndu-ți impresia, din orice parte ai fi privit-o, că e o barcă mare făcută pe uscat ca să plece pe Dunare și pe mare în lume sau că a fost ancorată acolo după îndelungate peripeii pe vauriile mărilor și oceanelor lumii.

Toate acestea mi-au stîrnit gustul de aventură și dorința imensă de-a scrie despre Tulcea, oraș al cărui nume nu doar că sugerează gustul de pește și de apă dulce, ultim cuvînt cu care

supra capului victorioasă. Din horă, îcă strîgă aprins: „Mai curînd, mai curînd să-mi vină și oșă tînd”. Pe Irina o amățește un ofițer înmă și spinatic, apoi se oprește, îl sărută mina și trece în horă. Celițăi flutură - s-a călcat regula. Irina a rămas singură în horă. Parcă i-a înflorit un gînd în ochi. Se invite într-un picior pînă ajunge în dreptul meu și mă cheamă de amîncoc. Îmi tremură covorul în piept și mă arde. Simt genuchiul jos. Ea îmi pune brațele pe umeri și ne sărătăm lung, nu știu cit. Îi simt mătasea bluzei sub palmele mele asudate. Celițăi flutură asurzitor și hora se frînge. Ne ridicăm, batista rămîine pe undeva pe stîlu piciorare. Îcă vine spre noi dar nu se uită la mine. O ia pe Irina de mîna, o zimește și o duce lîngă perete. Nu știu ce-i spune dar mi se pare agresiv. Irina încearcă să plece, dar el o oprește și o lipește cu forța de zid. Atunci alerg lîngă el și-l strîng în ureche: „Îcăăă!”

clip urtoare vad un cerc de stiele multicolore, single mi se varsă pe piept ca dintr-o oală, lîngă țigă și... nu mai știu.

De atunci nu l-am mai văzut pe îcă. Abia în toamnă, într-o joi seara, începusem liceul seral și coboram grăbit pe lînga Catedrala, l-am întîlnit pe Tîlvea, venise să cumpere varză pentru iarnă și m-a întrebat cu un strop de amîncoc în glas: „De ce v-ai certat, mă?”

Nu l-am răspuns lui Tîlvea, dar în ora de istorie în care am intrat nu l-am văzut decît pe îcă rîzînd cu nasul încrețit sau cojînd oțelul de rugina.

Îcă s-a dus într-o mare uzină din Nord, într-un oraș vechi, unde un unchi fără copii îl chema în fiecare lună cu rînduri speriate de bătrînețe. Nu știu dacă ar fi plecat fără seara aceea, dar n-a plecat și l-a lăsat pe Tîlvea fără să facă față. Pentru mine însă n-a plecat. Am simțit în fiecare zi suflînd lîngă umărul meu ca într-o cursă victorioasă în dol. N-am luat un examen, n-am gustat un succes, n-am luptat cu un necaz fără să mă ogîndesc în ochii lui, în ochii aceia care cînd priveau pară să sînt pe sub lucruri. Îi cunoșteam vigoarea și neastîmpărul și știam că nu s-a oprit. Aș fi putut să aflu, dar mi-a fost teamă și am conștinuat așa într-o încredere călîntită din cînd în cînd în vorbă cu el. „Auzi, mă, ce scris fiu-șouă dînd stîrîntă-te, da trecă ce se lasă?”

De atunci s-au schimbat multe. Ca inginer întors în hala de unde plecasem, mi s-a încredințat forța oamenilor și forța aceasta a oamenilor a crescut, mereu, impresionant, și ca să se cere mîncă, insuficiență și atunță de neașteptat. Orasul pară să-a dat peste cap și a devenit altul. Noi cei rămași și cei veniți ne-am legat de metalul acesta, ni l-am pus temelie și zbor. Poate că ne-a vrîbit cu strălucirea lui, atîcîl de ce simțim și azi că îl simțem dator cu vîrstele noastre? Oare, îcă n-o mai fi văzut orașul de douăzeci de ani? ! Toate ca toate dar asta nu i-aș lerta-o. Tata și Tîlvea și Gîngu și Pălici s-au calificat, au devenit metalurgisti. Mai au puțin pînă la pensie. Cînd pînă... își lasă trebuiriile și ies în spatele bălei, unul pe o ușă, celălalt pe alta și se uită lung spre Mînză amîndoi cu aceleași gînduri, apoi se întorc în hală cu bucuria ploii sau cu amărăciunea amînării.

Mă uit lărași la poza lui îcă și mi se pare mal trist. „Lasă, mă, că mă vorbim” și diseară pe întîrînd - zic - și împărtășesc să-l pun în buzunar. Intră în birou Irina. Mă ridic - oșă întimpin. Nu mi se mai pare înaltă, mișcările brațelor și-au pierdut moliciunea, acum sînt mai sigure și parcă mă dure, părul de în a încrețit să se treacă, numai capul au rămas proaspăt și blînz. Acum citeva luni mi-a spus că se simte ca un pom scuturat. Mi-a plăcut metafora și am ris. E numai obosită și nervoasă. Si ea e o îndatorată cu vise.

A rămas aci lîngă oameni, în uzină. Acum se luptă cu examenul de primariat. Ca să fi medic bun trebuie să înveți toată viața. „Mergi la masă?” - îmi zice. Nu-l răspund, zîmbesc numai și-i trec degetul prin păr.

„Ai văzut Șteintea de azi?”

„Nu” - îmi răspunde - dar nu mă întrebă despre ce e vorba. Îi iau capul în plame și o sărut îndelung și nu mai flutără nimeni-dor lîngă noi pară să îcă al lui Tîlvea și ride cu nasul încrețit.

Pe scări mă gîndesc cum as vrea să-l întîlnesc pe îcă. As vrea să-l văd de departe, să mă duc spre el cu brațele deschise, să ajung lîngă el, să-i reped un pumn zdărvan sub bărbie, apoi să-l prind în brațe și să-l pup.

Continuare în pag. a 6-a

supra capului victorioasă. Din horă, îcă strîgă aprins: „Mai curînd, mai curînd să-mi vină și oșă tînd”. Pe Irina o amățește un ofițer înmă și spinatic, apoi se oprește, îl sărută mina și trece în horă. Celițăi flutură - s-a călcat regula. Irina a rămas singură în horă. Parcă i-a înflorit un gînd în ochi. Se invite într-un picior pînă ajunge în dreptul meu și mă cheamă de amîncoc. Îmi tremură covorul în piept și mă arde. Simt genuchiul jos. Ea îmi pune brațele pe umeri și ne sărătăm lung, nu știu cit. Îi simt mătasea bluzei sub palmele mele asudate. Celițăi flutură asurzitor și hora se frînge. Ne ridicăm, batista rămîine pe undeva pe stîlu piciorare. Îcă vine spre noi dar nu se uită la mine. O ia pe Irina de mîna, o zimește și o duce lîngă perete. Nu știu ce-i spune dar mi se pare agresiv. Irina încearcă să plece, dar el o oprește și o lipește cu forța de zid. Atunci alerg lîngă el și-l strîng în ureche: „Îcăăă!”

clip urtoare vad un cerc de stiele multicolore, single mi se varsă pe piept ca dintr-o oală, lîngă țigă și... nu mai știu.

De atunci nu l-am mai văzut pe îcă. Abia în toamnă, într-o joi seara, începusem liceul seral și coboram grăbit pe lînga Catedrala, l-am întîlnit pe Tîlvea, venise să cumpere varză pentru iarnă și m-a întrebat cu un strop de amîncoc în glas: „De ce v-ai certat, mă?”

Nu l-am răspuns lui Tîlvea, dar în ora de istorie în care am intrat nu l-am văzut decît pe îcă rîzînd cu nasul încrețit sau cojînd oțelul de rugina.

Îcă s-a dus într-o mare uzină din Nord, într-un oraș vechi, unde un unchi fără copii îl chema în fiecare lună cu rînduri speriate de bătrînețe. Nu știu dacă ar fi plecat fără seara aceea, dar n-a plecat și l-a lăsat pe Tîlvea fără să facă față. Pentru mine însă n-a plecat. Am simțit în fiecare zi suflînd lîngă umărul meu ca într-o cursă victorioasă în dol. N-am luat un examen, n-am gustat un succes, n-am luptat cu un necaz fără să mă ogîndesc în ochii lui, în ochii aceia care cînd priveau pară să sînt pe sub lucruri. Îi cunoșteam vigoarea și neastîmpărul și știam că nu s-a oprit. Aș fi putut să aflu, dar mi-a fost teamă și am conștinuat așa într-o încredere călîntită din cînd în cînd în vorbă cu el. „Auzi, mă, ce scris fiu-șouă dînd stîrîntă-te, da trecă ce se lasă?”

De atunci s-au schimbat multe. Ca inginer întors în hala de unde plecasem, mi s-a încredințat forța oamenilor și forța aceasta a oamenilor a crescut, mereu, impresionant, și ca să se cere mîncă, insuficiență și atunță de neașteptat. Orasul pară să-a dat peste cap și a devenit altul. Noi cei rămași și cei veniți ne-am legat de metalul acesta, ni l-am pus temelie și zbor. Poate că ne-a vrîbit cu strălucirea lui, atîcîl de ce simțim și azi că îl simțem dator cu vîrstele noastre? Oare, îcă n-o mai fi văzut orașul de douăzeci de ani? ! Toate ca toate dar asta nu i-aș lerta-o. Tata și Tîlvea și Gîngu și Pălici s-au calificat, au devenit metalurgisti. Mai au puțin pînă la pensie. Cînd pînă... își lasă trebuiriile și ies în spatele bălei, unul pe o ușă, celălalt pe alta și se uită lung spre Mînză amîndoi cu aceleași gînduri, apoi se întorc în hală cu bucuria ploii sau cu amărăciunea amînării.

Mă uit lărași la poza lui îcă și mi se pare mal trist. „Lasă, mă, că mă vorbim” și diseară pe întîrînd - zic - și împărtășesc să-l pun în buzunar. Intră în birou Irina. Mă ridic - oșă întimpin. Nu mi se mai pare înaltă, mișcările brațelor și-au pierdut moliciunea, acum sînt mai sigure și parcă mă dure, părul de în a încrețit să se treacă, numai capul au rămas proaspăt și blînz. Acum citeva luni mi-a spus că se simte ca un pom scuturat. Mi-a plăcut metafora și am ris. E numai obosită și nervoasă. Si ea e o îndatorată cu vise.

A rămas aci lîngă oameni, în uzină. Acum se luptă cu examenul de primariat. Ca să fi medic bun trebuie să înveți toată viața. „Mergi la masă?” - îmi zice. Nu-l răspund, zîmbesc numai și-i trec degetul prin păr.

„Ai văzut Șteintea de azi?”

„Nu” - îmi răspunde - dar nu mă întrebă despre ce e vorba. Îi iau capul în plame și o sărut îndelung și nu mai flutără nimeni-dor lîngă noi pară să îcă al lui Tîlvea și ride cu nasul încrețit.

Pe scări mă gîndesc cum as vrea să-l întîlnesc pe îcă. As vrea să-l văd de departe, să mă duc spre el cu brațele deschise, să ajung lîngă el, să-i reped un pumn zdărvan sub bărbie, apoi să-l prind în brațe și să-l pup.

Continuare în pag. a 6-a

este plin cu monede aruncate în apă de turiști. Aceste monede le-am revăzuit, mai zilele trecute, cînd am vizitat, pentru prima oară, orașul Tulcea, în solzii capriilor românești aurii pe care pescarii îl descărcau în port. Erau solzii acestor poști aidoma monedelor aruncate-n izvor, dar aveau ceva-n plus; erau niște monede vii ce se zăbeau în plăgele deșchise, arzînd strălucitoare, scînteind cum comorile celele bani de aur și nestemate, descoperite de feti-frumozii basmelor populare, seose la suprafață de data asta tot de către niste eroi populari din tărîmul de basm și de cealță al Dunării de jos sau poate de altă parte, Căci spre deosebire de ziua însoțită în care-am vizitat izvorul din Pădurea Neagră, la Tulcea am ajuns într-o zi mohorâtă, cu fuloare de ceață ce se rostogoleau pieplămate de razele unui soare inclement. Numai izul de pește și aspectul de port fluvial, cit și cînd lăsa cerul prăvălit peste lumea de neguri să se-arate privirii, mi-au dat siguranța lîuziei că mă aflu de fapt la poarta tuturor plecărilor spre toate zările și toate mările și departările. Miros de pește și de apă dulce, bărci și vapoare, sleepuri, căpătînia portului și gara orașului construită din profiluri de bărci, dîndu-ți impresia, din orice parte ai fi privit-o, că e o barcă mare făcută pe uscat ca să plece pe Dunare și pe mare în lume sau că a fost ancorată acolo după îndelungate peripeii pe vauriile mărilor și oceanelor lumii.

Toate acestea mi-au stîrnit gustul de aventură și dorința imensă de-a scrie despre Tulcea, oraș al cărui nume nu doar că sugerează gustul de pește și de apă dulce, ultim cuvînt cu care

supra capului victorioasă. Din horă, îcă strîgă aprins: „Mai curînd, mai curînd să-mi vină și oșă tînd”. Pe Irina o amățește un ofițer înmă și spinatic, apoi se oprește, îl sărută mina și trece în horă. Celițăi flutură - s-a călcat regula. Irina a rămas singură în horă. Parcă i-a înflorit un gînd în ochi. Se invite într-un picior pînă ajunge în dreptul meu și mă cheamă de amîncoc. Îmi tremură covorul în piept și mă arde. Simt genuchiul jos. Ea îmi pune brațele pe umeri și ne sărătăm lung, nu știu cit. Îi simt mătasea bluzei sub palmele mele asudate. Celițăi flutură asurzitor și hora se frînge. Ne ridicăm, batista rămîine pe undeva pe stîlu piciorare. Îcă vine spre noi dar nu se uită la mine. O ia pe Irina de mîna, o zimește și o duce lîngă perete. Nu știu ce-i spune dar mi se pare agresiv. Irina încearcă să plece, dar el o oprește și o lipește cu forța de zid. Atunci alerg lîngă el și-l strîng în ureche: „Îcăăă!”

clip urtoare vad un cerc de stiele multicolore, single mi se varsă pe piept ca dintr-o oală, lîngă țigă și... nu mai știu.

De atunci nu l-am mai văzut pe îcă. Abia în toamnă, într-o joi seara, începusem liceul seral și coboram grăbit pe lînga Catedrala, l-am întîlnit pe Tîlvea, venise să cumpere varză pentru iarnă și m-a întrebat cu un strop de amîncoc în glas: „De ce v-ai certat, mă?”

Nu l-am răspuns lui Tîlvea, dar în ora de istorie în care am intrat nu l-am văzut decît pe îcă rîzînd cu nasul încrețit sau cojînd oțelul de rugina.

Îcă s-a dus într-o mare uzină din Nord, într-un oraș vechi, unde un unchi fără copii îl chema în fiecare lună cu rînduri speriate de bătrînețe. Nu știu dacă ar fi plecat fără seara aceea, dar n-a plecat și l-a lăsat pe Tîlvea fără să facă față. Pentru mine însă n-a plecat. Am simțit în fiecare zi suflînd lîngă umărul meu ca într-o cursă victorioasă în dol. N-am luat un examen, n-am gustat un succes, n-am luptat cu un necaz fără să mă ogîndesc în ochii lui, în ochii aceia care cînd priveau pară să sînt pe sub lucruri. Îi cunoșteam vigoarea și neastîmpărul și știam că nu s-a oprit. Aș fi putut să aflu, dar mi-a fost teamă și am conștinuat așa într-o încredere călîntită din cînd în cînd în vorbă cu el. „Auzi, mă, ce scris fiu-șouă dînd stîrîntă-te, da trecă ce se lasă?”

De atunci s-au schimbat multe. Ca inginer întors în hala de unde plecasem, mi s-a încredințat forța oamenilor și forța aceasta a oamenilor a crescut, mereu, impresionant, și ca să se cere mîncă, insuficiență și atunță de neașteptat. Orasul pară să-a dat peste cap și a devenit altul. Noi cei rămași și cei veniți ne-am legat de metalul acesta, ni l-am pus temelie și zbor. Poate că ne-a vrîbit cu strălucirea lui, atîcîl de ce simțim și azi că îl simțem dator cu vîrstele noastre? Oare, îcă n-o mai fi văzut orașul de douăzeci de ani? ! Toate ca toate dar asta

gheorghe constantinescu

Punct de sprijin

Mi s-a girbovit
stîlpul din fața casei,
stîlpul acela de-o seamă cu
tata !

De-atîtea ori
am privit cerul înstelat
sprijindu-mă de el !
De-atîtea ori
m-am prins de el
să nu mă smulgă furtuna !
Mi s-a girbovit
stîlpul din fața casei,
stîlpul acela de-o seamă cu
tata !

Stare

În colbul
Cimporilor sterpe
Îmi află
Locul meu stingher :
Hotarnicul
Mă dă deoparte
Spunind că rîndul
Mi-a fost ieri !
Îmi zboară
Ochiul hăt, departe,
Acolo unde is ai mei
Și mă gîndesc :
Merit eu oare
Un loc alături de ei ?

Ploile

Ploaie mereu,
imi plouă în suflet
cu aducerii aminte !
Va trebui să-mi cumpăr o
umbrelă,
do, da,
va trebui să-mi cumpăr o
umbrelă !
ca mă va feri de ploaia
amintirilor
și mai elas de acele amintiri
de care nu vreau să-mi
amintesc !

Strada

Mă pierd
în forfata străzii...
Toată lumea este grabită,
nimeni nu mă observă,
nimeni n-are timp de mine :
Însingurarea mea
vine tocmai de acolo,
de-acolo, din mijlocul
multimii...

Cintecul lebedei

Cioburi de vioară
stau tolnăite
pe pinza unui pictor

ce le-a smuls din vâietul lumii !

Mă privesc sfidătoare,
cu agresivă aroganță,
de parcă ar voi să-mi
spună:
ultima melodie, cîntă-ți-o
singur !

Stingăcii

Mi-am înlocuit
mina dreaptă :
prea multe stingăcii
am comis cu ea !
Am înlocuit-o
cu mina stingă
ale cărei stingăcii
sînt măcar naturale !

Credeam

Tocmai cînd mă pregăteam
să-mi întîmpin veșnicia,
cînd credeam că mi-am
cucerit
un loc al meu în eternitate,
vine un oarecare și mă
întreabă :
- Ei, trecătorule, ce ai de
gînd ?

Ion Irimescu : „La steaua...”

Colindă

Lerui ler,
mi-e trupul ca un brad împodobit
cu zîmbetele voastre, ale tuturor
și cu gîndul și cu cîntecul curat
de din clipa bucuriilor iscat
și-acum plec prin roua dimineții
la frumosul țării colindat !

Lerui ler,
mi-e inima o sorcovă de cîntec -
sunetele toate-mi sînt cunună -
patrio-nîlnind-o lîngă soare
ii rostesc colind de libertate :
fie-i cerul și lumina și-mpîlnirea
pururea rostite-n libertate !

Lerui ler,
mi-e gîndul un izvor de munte,
vin ciutele din el să se odape,
visul peste lume să-mi l poarte -
'naltă-se lumina, blind suind din ape,
fie-ne mai 'nalt și zborul, sufletul vioară,
flacăra suirea, dragostea aproape,
neoprită fie rîva into țară !

Lerui ler,
mi-e sufletul aprins vioară
și răsuna-n cîntecul din ea
tînerescă, ntr-oagă bucuria -
de ni-i drumul soare, de ni-i drumul zbor
fie-ne de roade și de împlinire
mai bogat în toate, anul viitor !

Florentin Popescu

Permanență

De cînd ne știm la Dunărea bătrînă
Stăpîni pe cimpiri, dealuri și pe munți,
De cînd muncim cu osușate frunți,
De-atunci ne bate inima română.

De cînd ne știm stăpîni peste Carpați,
Pe-ninsuri și pe holde iradite,
De mini străine deseori rivnite,
De-atunci sîntem viteji și ne-nfricăm.

De cînd ne știm cu inima și gîndul
Unii pe plai străbun de Mioridă,
De-atunci, la bucurii și suferință,
Ne iubim țara, limba și pămîntul.

Pe-acest pămînt de țară legendară,
De mult, de peste două mii de ani,
Văstor născut din daci și din romani,
Aici ne-am cîntărit întia oară.

Iubim această vatră românească
Lăsată moștenire de străbuni,
Și codrii ei de ași și de goruni
Fosnind, de lupte știu să povestească.

Cu orama-n mină-am apărut moșia
Și-n luptă țării-s oase de eroi,
Înfăcărare visurile noi
Prin luptă au rodit în România.

Desen de Ilie Florin

petre got

Taină solară prin singe curgînd,
Dulce jeratic - candid,
Ne-nvinge un flux, ne-nvinge o stare
Ce nu poate fi cuprînsă-n tipare.

Focul tău intruna mă cheamă,
Eu îi sint vamă, veșnică vamă,
Căldura aceasta tăcută ne vindecă
Precum o tihnită duminică.

Cînte am, nave aprinse,
Cine va mai ști cum visurile ni se
Tăpesc, apoi pier, apoi pier ?...
Marile iubiri aibă parte de cer !

Gîndul meu

Noi ne-am văzut între două clipiri de pleoapă,
Noi ne-am văzut într-un vis nevisat -
Sufletele noastre surideau ca o pașiteză
Peste care roua s-a lăsat.

Unde te-ai dus, unde te-ai dus,
Pradă neîmpului, tăcere ?
Gîndul meu zace rîpus,
Gîndul meu intruna te cere.

Vai, cite lumini mi-au apus,
Vai, cite lumi, cite ere !
Gîndul meu zace rîpus,
Gîndul meu intruna te cere.

Un dor

Tot număr vasele pe Rin
Și-mi ies cu două mai puțin -
Sînt visurile noastre, care
N-au vreme pentru legănare.

Li-i hărăzit de cînd se știu
Grădini să caute-n revii,
Dar pin-acuma n-au aflat
Decît un pom ce s-a uscat.

Ete mai speră, mai cutează,
Sînt egălate de o rază,
Sînt egălate de un dor
Pe care nu pot să-l măsoz.

Plutire

Desprinde-se-vor humă, oase,
De tine, suflet - să râmii
În granitele luminoase
Precum în clipa cea dintii.

Și vei fi liber - puf de raze
La spațiul-matcă să revii,
Trecînd prin mi de ipostaze,
Prin universul geometrii.

Acolo sus, nici timp, nici vis
Nu te încearcă, nu te-mbie -
Totu-i așa cum a fost scris,
O, mult visată armonie !

Durează n-o să te atingă,
Vai fi plătire, vai fi zbor,
Și peste lume, o să ningă
Tăcut, polenul astrilor.

debut P I N T I D A

constantin poenaru

Peste gardul de nulele dinspre răsărit
locuia vecinul nostru Ilie. Era destul
de bătrîn cînd am început eu să-i
fîr prima dată pere oarzăne din pă-
rul de lîngă finar. Șchiopăta ușor, de la o rană
mai veche din război, iar mai în urmă le-au
tăiat la oras piciorul beteg, așa că nu l-a mai
durut nimic pînă la moarte.

Ilie, vecinul ăsta al nostru, avea, din cito-mi
spunea bunica, cinci feciori și o fată. Deși în-
vîntasem să număr pînă la o sută, nu știu cum
se făcuse că nu-mi leșnă în socoala doi bă-
ieți. Unul, mai tîrecă-meargă, cine nu greșete,
dar doi ? Abia prin clasa a treia primară am
aflut cu care era tărășenia cu cei doi fii lipsă
la apel. Savică se făcuse marinar și colinda
marile și oceanele lumii, dînr-un capăt în al-
tăul fără odihnă, căci altădată ziceam eu, nu se
putea să nu dea el pe-acasă măcar o dată la doi
ani, cum făcea frate-său mai mare, Gicu, care
lucra la avioane. Eu chiar mă uitam uneori vara
pe Lunavăț în jos, să văd dacă nu cumva
se-arată printre pliate și arini corabia aia mare
pe care auzisem că s-a duce veacul Savică. Al-
teori puneam palmele la ochi și scrutam imen-
sitatea cerului, ca prin binoclu, încercînd să
descopăr în spațiile vreauit nor, ascuns, avi-
onul cu care se trebură să vină Gicu la pămîntul
său. Și m-am uitat de-a vreme de cîțiva ani
plîn de speranță, pînă cînd un început să mă
ia grijile personale și, treptat-treptat, am prins
a uita de cei doi băieți ai vecinului meu Ilie,
duși în lumea largă.

Intr-o dimineață de mai, cînd tocmai urca-
sem să mîncă-niste cîșnițe pietroase, am auzit
venînd drept spre satul nostru un zumbăt pu-
ternic, ce tot creștea și creștea, pînă ce am ză-
rit, chiar deasupra capului, o pasăre uriașă cu
burta și aripile argintii, stîlînd de soarele orbi-
tor ca o oglîndă. Era gata să-mi drumul
din cîșnițe, cînd m-am dîmîrit eu că astă-
era probabil avionul lui Gicu, băiatul-aviator al
vecinului meu Ilie.

Avionul a trecut de vreo două, trei ori pe
deasupra caselor, înclinîndu-se cînd pe-o parte
cînd pe alta, a sîlat, apoi s-a tot dus peste pă-
durea Pesceni, nu s-a făcută însă ca băiatul din
cabina avionului, purtînd haină de piele și o-
chelari de motoriclist, Gicu, fără îndoială, să
arunce înspere mine o geantă de plastic colorată,
nu mai mare ca trasa cu care mă duceam eu
la școală. Cînd am deslășit geanta, am găsit
o sută de lei, o scrisoare și două cutii de cafe-
lea. Suta de lei și scrisoarea i le-a dus tata
lui nea Ilie, vecinul, iar cafeaua a luat-o în-
vățătorul, că tot nu știam noi ce-i aia.

Se făcuse seara și tot satul leșese pe la porți,
comenzînd tîncă-n tîncă să se culce. Unii mai slabi
în pădure, crezînd că vin americanii. Alții, în
frunte cu învățătorul, au zis că nici vorbă să
vină „băieții unchiului Sam”, căci i-ar fi luat
în primire anticăriană de la Drăgășani. Pînă la
urmă s-au dus toți la culcuș, dar eu, cînd am
al lui Ilie Sădeanu, vecinul nostru cu picior de
lemn, și s-au strîns la poarta acestuia, aștep-
tînd să afle ce scrie în scrisoare. Tata și-a
luat ochelarii cei noi din buzunarul de la vestă,
a tușit scurt de cîteva ori, dregîndu-și glasul,
apoi, ureci pe priza casei, a început a citi :
„Dragă tată și mamă, fratilor și soro, vă an-
unț că m-am hotărît să vin acasă. Vreau să
mă însor, să trăiesc și să muncesc alături de
voi. Mi s-a urit printre străini. Cred că nu
mi-ai vindut locul de casă ce mi se cuvine...
Al vostru Gicu.”

Și într-adevăr, n-a trecut nici o lună că
ne-am pomenit într-o dimineață pe la patru
cu cîinii dinușe a străin. A ieșit tata afară,

plastică

p

muzică

m

O interesantă demonstrație de orga-
nizare a succesului a oferit recent
Georgia Lavric la galeria „Orizont”.
Gesturi de generoasă ofrandă spiritua-
lă au transformat un cadru expozițio-
nal obișnuit în pretext spectacular a-
tracțios, în deplină complementaritate
cu atmosfera inspirată de exponatele
artistice. Georgia Lavric s-a expdat pe
asociație în spațiul cultural pe care l-a
imaginat în cuprinsul sălii de expu-
nere acele forme de exprimare artis-
tică - muzică, poezie, film - cărora
propria sa creație le putea conferi am-
bianta cea mai firească. Nu trebuie să
se înțeleagă din aceasta, că starea de
normalitate a unor asemenea exerci-
ții artistice o reprezintă doar asigura-
rea ambianței scenografice, a formu-
lei de confort interior, atât de prielic
puneri în valoare a instrumentelor vi-
brabile ale armonilor sonore conținute
în verb ori melos. Am limita pe ne-
dregînt intențiile exhibitorilor moderne ale
artistice, care a înțeles să iasă în in-
tîmpinarea publicului său cu spectacu-
lul unei viziuni estetice explicate. Și a
mobilizat în sprijinul acestui efort de
clarificare virtuțile peliculei documen-
tare (cu unele secvențe inteligent elab-
brate și montate, deconspîrînd atîr-
mia subtilă și sistifică din „laboratorul”
artistilor - mici fișe, de fapt, ale gene-

dantele și brocarturi, bolduri ori cata-
rame de centuri și poșete... O ingenio-
zitate articulatoare ieșită din comun
transformă aceste noi plămăde în for-
me cu aparență logică, credibile, pe
care sîntem tentați să le asimilăm im-
ediat universului nostru grațios și do-
mestic. Pentru că, înainte de toate,
aceste mici piese de mobilier decorativ
nu grație și intimitate (în ciuda pre-
țozității lirice) pe care le-o con-
feră unori textul din etichetele expli-
cative). Forme din resturi textile, cu
vestăz parodică lîmbinate, incipule un
bestiar dens parcă din lumea nara-
tunilor swiftoase și cantemitiene. Vi-
ziune pe care artista a materializat-o
exemplar cel mai adesea în consisten-
ța a serie de panouri textile colate,
lucrări aparținînd celui de al doilea
tip de compoziții ambientale. Personaj-
le ce evocă imagini ale heraldicii egip-
tice și mesopotamiene, dar și ale go-
ticului european. Compozițiile Geo-
rgiei Lavric excelează și în bogăție
cromatică și în fantezie combinato-
rie. Un gust baroc înuind suprafețele
acestor bijuterii textile, în care se re-
găsesse elemente din tot ceea ce memo-
ria noastră afectivă a strîns din sipe-
tele anteriorității. Spectacolul vizunii
baroce, de care aminteam la început,
se susține strălucitor și convingător
fie și numai prin surta scarabeilor din
„Metamorfoze”, ca și prin așchilele
„Piinii” sau „Spiritalul cealului” sau
„Împărăatul crăpilor... Armonie vi-
valdiene, corelene ori bachiene nu au
fapt decît să prelungească în sunet a-
ceastă piină de insolit și umor sârbă-
toare a ochiului.

Corneliu Antim

«Gala tinerilor concertişti» - Bacău

A 29-a ediție a Galei tinerilor con-
certişti, inițiativă a Colegiului critice-
rii muzicali din cadrul A.T.M. a fost
găzduită de curînd de frumoasa sală
de concerte a Orchestrei simfonice din
Bacău, condus de inimosul dirijor și
director Ovidiu Bălan. Inițiativa sprin-
jinită cu eficiență de Comitetul ju-
dețean al U.T.C. De subliniat este în
primul rînd modul interesant în care
au fost structurate repertoriul celei
trei seri de concert : cele două pro-
grame Mozart și programul Saint-
Saens au fost diversificate prin cu-
brînderea unor pagini unde culorile
timbrale variate ale parții soliste
au compensat uniformitatea stilistică a
programului. De asemenea, alte mo-
mente de interes cultural disting a-
ceastă gală : audția unor lucrări mo-
zartiene de început, unele foarte rar
cîntate, cuprinse aici într-o integrală
a paginilor concertistice mozartiene
(urînd să se împlinească prin suma
acestor gale) și a unor cadențe solis-
tice scrise special pentru acest prilej ;
e vorba de Concertul nr. 5 pentru pian
și orchestră KV 175 de Mozart ale
cărui cadențe sînt compuse de obis-
tînelui Rimbud și de Concertul nr.
13 pentru pian și orchestră KV 415
de Mozart unde autor e pianistul și

studentul în anul I la Secția compo-
zitive Dan Dediu.

Bineînțeles, valoarea celor 12 inter-
preți este inegală. diferențele putînd
fi puse mult și pe seama unei expe-
riențe concertistice diferite. E normal
pe undeva ca elevii în clasa a XI-a
Dan Rațiu (primă apariție în fața unei
orchestre) și Florin Croitoru, în Con-
certul nr. 8 pentru pian și orchestră
KV 216 de Mozart, respectiv „Hava-
neza” pentru vioară și orchestră de
Saint-Saens, să se arate ușor crispați
în interpretare sau unori insuficient
concentrați asupra colaborării cu tut-
tului ; fapt e că, în ambele cazuri,
unele scăderi trebuie privite cu indul-
gență în fața evidenței unor înzestrări
frumoase, merind neapărat a fi cul-
tivate. E normal de asemenea ca evo-
luțiile tenorului Sandu Mihail (ari din
Băpărea din serai și Don Giovanni de
Mozart), mezosopranet Adiana Seica
(ari din Samson și Dalila de Saint-
Saens), pianistei Simona Mihail (Con-
certul nr. 5 de Mozart), violoncelis-
tului Laurențiu German (Concertul
nr. 1 op. 33 pentru violoncel și or-
chestră de Saint-Saens) sau a clari-
nietistului Liviu Bocșan (Concertul în
La major KV 622 de Mozart) să fie
parțial inegale ; în unele cazuri e vor-

Viorel Crețu

LITERATURA TARILOR SOCIALISTE

Poeți din VOI VODINA

R. S. F. JUGOSLAVIA

IOAN FLORA

Doina

Incepui a singele să cadă în vreme. Ceasul și orele să se destreme...

Focul obosește și suie în casă. Eu la cine intru și m-așez la masă? Stau, întreb și-s sunet plin...

Existența lumii fizice

pe șoseaua dintre Straja și Biserica Albă două autocamioane roșii, supraetajate, cu șteclă de zahăr în mașe...

Distingi, astfel, grații și lenjerie metalică, bancnote de zece, yiftuleți de porumb înăerși...

Câteva stîrbă trece la asalt și neagă, pentru o clipă, existența lumii fizice.

Sine ironia

Dar unde, vă e entuziasmul și elanul creator, domnilor, unde ideile, unde totul grațios și înimile-albastre?

Imbracă, e dimineața, cămașa ochi curată, soare din mers cafeaua cu lapte. E timpul ca omul să-și ia idolii-n șuturi...

CORNEL BALICĂ

Zorile sint negre de lumină

Prezența luminii se simte în ostăul nopții. Tășul zorilor tinjește. După incendiul soarelui...

RADU FLORA

După masă urbană

Soarele și-a țintit săgeata asupra unui punct fix: în ceață. Claxonările inimii-moliate despică aerul precum gărul o agrafă...

MIHAI AVRAMESCU

Ahile, broasca și inima mea

Mersul este o ipoteză, la fel ca starea de repaos. Bătrînul Zenon nu greșea cînd arăta...

FELICIA MARINA MUNTEANU

Cînd vine noaptea

Noaptea cînd vine, Noaptea cînd intră în singele meu sperlat. Ma, adineci devin ochii mei dintr-odă...

Monotonie

Acum din arborele acestui peisaj istovît Se desprind cele din urmă culori. Se sting în ochii bufnițelor speriate...

PETRU CÎRDU

În loc de discurs

Am onoare să raportez: acest poem se dezbracă-n spini. L-am luat cu mine, dornic de cunoaștere...

Sîrșit de discurs: poemul citit și schimbă decorul la pagina următoare.

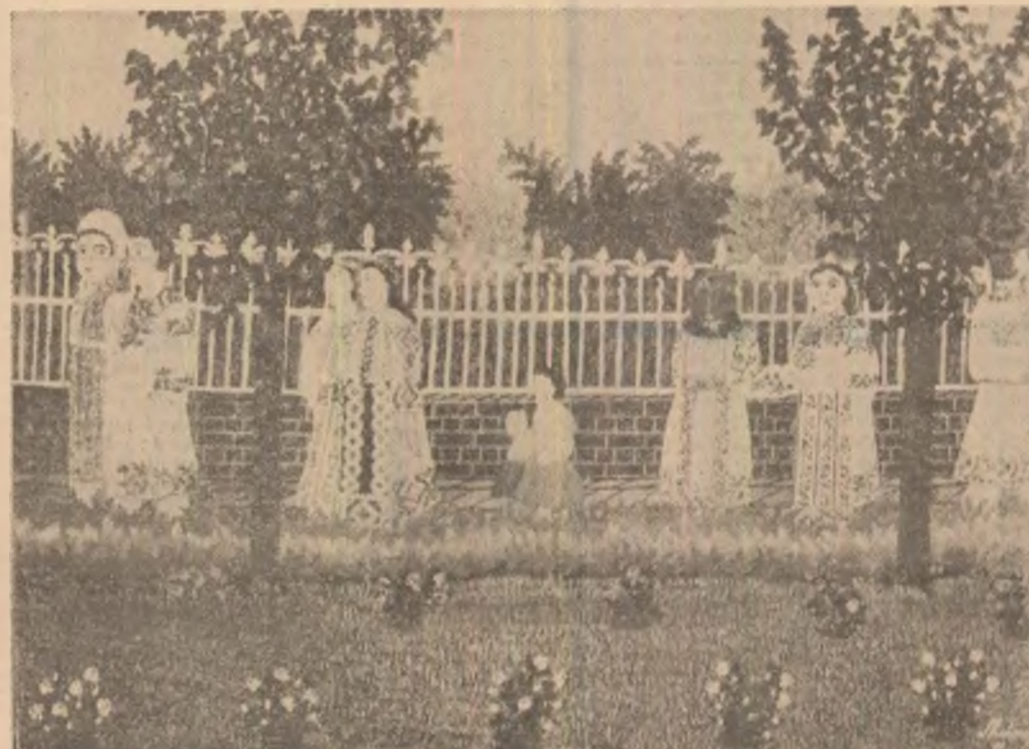
ca pașii lui Ahile, străbat același spațiu ferecat...

Doamna voalată

Apoi vom dereteca prin casă Vom rîndui fiecare lucru la locul potrivit Vom pregăti așternutul pentru noaptea de taină...

Cînd doamna voalată va intra în odale Ne va găsi strînși în jurul mesei. Mincările vor răspîndi arome ciudate...

Iar spațiul dintre noi și lucruri Se va preschimba în suris.

Mărioara Motoșescu (Uzum): „Duminică după-amiază”

Doamna voalată ne va povesti Despre adevăr, despre bucurie, Despre cer și pămînt...

Cînd pleapele ni se vor închide Ca niște carapace de lemn Iar vîlul se va preschimba-ntr-o imensă văpate

Vom vedea, în locul chipului ei O nesfîrșire... negrăit de albă.

SLAVCO ALMĂJAN

Ceasul din scrumieră

Am găsit un loc minunat pentru ceasul meu În scrumiera de cristal. Arată timpul după obiceiul său străvechi...

Poarta zăpezii

Au seos cuțitul Au aprins focul și-au deschis cartea. Porcul dormea dus. E nefirește să ținem porcul atît de dimineață...

Mielul negru

Te îndepărtezi de întuneric. De nuanță. Introduceți un obicei fascinant în țipătul gol. Ochiul și trupul și exercițiul erotic...

Din mine cineva privește

Naiba știe ce se petrece în orașul adormit. Fete mistuite de frumusețe se năpustește în oglinzi asupra propriului lor trup.

In somn bărbații rezistă la asediul gîrăgăunilor: semnează tratate de fidelitate.

Din mine cineva privește. Ce noivă neînțelegere! Acolo unde ies din mine însumi, vechiază înțelepții pe la colțuri.

Așteptînd o scrisoare

Serie-mi urgent ce-ți mai face neantul. Doar îți-am făgăduit un infern desăvîrșit după planul propus: puțină iubire servită la oră exactă, puțină moarte ce crește între timp.

ILEANA URȘU

În final m-am decis...

In final m-am decis pentru poezie. Nu vreau să mă găsească nepregătită. M-am pieptănat, m-am fardat. Buzele mi le-am dat cu vîșniu.

Vrăjitoare

In dimineața aceasta mi-am reîntîlnit trupul; pentru a-l recunoaște, am lăsat pe umăr o amprentă; dacă iarăși îl voi pierde, Indicați-l o altă adresă.

CULTURA ROMĂNEASCĂ ÎN LUME

Comunitate culturală

Este interesant de văzut cum circula, cum este impușca și cum este citită literatura română în afara granițelor țării. Lămură dacă avem convingerea că cele mai autorizate opinii sînt cele de acasă...

noastre ale cititorilor și nu pentru noi și din afara noastră, așa cum fac criticii, chiar cei mai buni. Tot cînd deci aceste pagini, nu ne-am putut opri a-l compara pe acest autor din acea Românie îndepărtată, despre care unii pesimiști, spun că ar fi murit, cu Voltaire în comentariile, sale și cu Dupaty, acel magistrat din secolul al 18-lea...

REPERE

Stampă engleză cu flori

În te marile universități ale lumii, cea de la Oxford se bucură de prestigiu și autoritate, pînă la crearea unui noțeles anuale, un atribut special de intelectualitate și valoare. Ajunge să stai chiar foarte puțin într-un colegiu sau în bibliotecile din orașul universitar pentru a fi de acord că nimic din lumea diplomaților de aici nu constituie o voroă goală, chiar dimpotrivă. O atmosferă încordată de muncă o așteaptă religioasă a studenților pe care, o viață „codificată” de mulți seculi în paginile de rîcă vechi-testamentară, care așteaptă mîntuirea și săvîrșirea a studiului pe care, o viață „codificată” de mulți seculi în paginile de rîcă vechi-testamentară...

Atașamentul unei personalități de talia profesorului Frank Barnett pentru literatura română se transformă în întotdeauna în gesturi semnificative. Una din enciclopediile mondiale de literatură a publicat peste douăzeci de articole dedicate profesorului de la Trinity College în onoarea actuală și efortura dintre personalitățile sale cele mai proeminente. Este o operă care apare o singură dată într-o generație și care are o importanță privită cu mai multă simpatie în paginile sale decît, altă de vag cunoscută literatură de referință...

Aurel-Dragoș Munteanu

REVISTA STRĂINĂ

Publicarea unor antologii de lirică feminină a creat o adevărată problematică literară pentru citiva critici preocupati de aproximarea unui specific al acestui tip de poezie. Articolul semnat de Edna Longley în Poetry Review se deschide cu un citat dintr-o carte a poetului Eleanor Ackerly, avînd valoare programatică: „Întrebarea atît de frecventă mai demult, referitoare la posibilitatea ca femeile să fie «într-adevăr» poete, sună astăzi învechit...”

GUNTER GRASS este un autor care constituie de mai multă vreme o temă de monografi critică. De curînd a apărut un studiu semnat de Ronald Hayman, considerat de critică a fi dintre cele mai importante în evaluarea scrierilor marelui romanier german și în descrierea rălilor pe care a evoluat talentul său contradictoriu. Cîtu: într-o prezentare a cărții: „Cu toate că accentul cade mai ales pe romane, poezia, piesele sale și scrierile politice, chiar și opera sa de grafician nu sînt ignorate. Criticul demonstrează că Gunter Grass este important nu numai ca unul dintre cei mai ambicioși și mai rezistenți autori de structuri narrative, dar și un exemplu de consistență germană obsedată de vinovăția poporului său.”

VED HUGHES este numele poetului înfrînt de cîrînd la cea mai mare demnitate pe care o poate rîni un om de literă din Marea Britanie, un fel de poet al curții, cu sarcini oficiale reprezentative.

Cu toate acestea, critica a acclamat versurile sale încă de la debutul din urmă cu peste trei decenii, menținîndu-l constant în atenția publicului, pentru monumentalitatea gestului său artistic, pentru inspirația originală și adîncimea unor formule literare. Thomas West a publicat de curînd o scurtă monografie, o introducere, de fapt, în opera „Poetului Laureat”, despre care o notă critică spune următoarele: „Critica prezintă cele mai importante lucrări în ordine cronologică amplă, stringînd împreună cele mai interesante remarcări critice ale lui Hughes însuși, colționate din interviuri, imprimări pe care le-a scris și articole. De-a lungul întregii cărți, West urmărește o linie de argumentație care privește probleme relevante nu numai pentru poezia lui Ted Hughes, dar și pentru orice fel de poezie.”

CARTE Încîntătoare publică Sandy Brown-John la editura „Fodor and Stoughton”. Trebuie să rimeze? Este vorba de un mic manual prin care copiii sînt învățați să scrie poezii. În prezentarea cărții, autoarea spune următoarele: „Eu vîd practica unui mod de a scrie, prin însușirea unui mod de a compune, pe bază de deprinderi și tehnici ale scrierului, tot altă de mult ca și de a fost înlocuit original, prin însușirea de limbaj și prin provocarea pe care o exercită explorarea posibilităților sale, folosirea lui din toate punctele de vedere. Copiii sînt capabili să scrie cu un mare grad de subtilitate și stăpînire de sine, dacă sînt încurajați să o facă, și ar trebui să fim atenți la fel ca și atunci cînd scriem. Nu trebuie să ne facem așa ceva, ci ar dor să îi țină pe copii la un stadiu infantil de a vedea lucrurile, sau pur și simplu să nu depună nici un efort alături de ei. Nu ar trebui să subestimăm posibilitățile copiilor”. Cartea este organizată pe figuri de stil, tipuri de a vedea realitatea, forme poetice și alte asemenea modalități de a apropia minile versificatei pentru mințile cele mai fragede.

ACASĂ

NOAPTEA IUBIRII

În prima noapte-a anului 1986, în munți s-a pornit să ningă. Răsărit în mărgăritare. Sus la Virful cu Dor, între veverițe și răsufierea unui cerb de aur și sub sentimentul că prin singele lumii trece o sanie în zbor, legînd speranțele de pace, plutea, adîncă, taină ca această noapte vine deopotrivă din trecut și din viitor, ca să împroșpăteze substanța colindelor, umirea noastră, solemnitatea brazilor, iubirea ca dar al zeilor, măreția omului de-a fi bun, înțelept și jăruit cumințeniei pămîntului. Ninsorea cădea ușor și numai pentru a se schimba-n hîrtie de mătase pe care să-și tipărească pașii iepurii înlăntuiți în dans lunar, puii de căprioară gustînd din miera sorcovelor săltînd. ca ramuri detrandafir. la toate ferestrele. O ninsoroa menită să nu închidă hotarele nopții, ci să le mlădieze, tre-

cîndu-le prin inele magice, în simboluri ale bucuriei că viața se poate petrece și cu obrajii frumoși încălziți de ger, de-un pahar de vin vechi și plin de lumina toamnelor, de cîntec de fată și drumuri pîrguite prin fin. Lemnul bun și sînt al pădurilor, elabornîd arome strecurate prin boabele de întuneric alb și dureros de fraged, trăia gîndiri de pridvor, de poartă cioplită, de cupă sub arcul izvorului și norocul de-a urca muntii pînă-n piscul unde iluzia ia formă de nor și curge peste țară, scuturînd zăpezi, vise nemuritoare, cele mai fermeceate închipuri, și ascuțind glasul copiilor sosiți în pragul casei: Sorcova, vesela. Să trăiți, să-mbătrîniți, Ca merii, ca perii...

Fănuș Neagu

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunzelău, Mihai Ungheanu (redactor șef secretar responsabil de redacție adiunc), Gheorghe Socu

REDACȚIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 09 ADMINISRAȚIA: Calea Victoriei nr. 415, tel. 60 70 98

Tiparul executat în: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA ȘCINTEII